

Cha Nuôi Biển Thái

Contents

Cha Nuôi Biển Thái	1
1. Chương 1: Nhận Nuôi	1
2. Chương 2: Trưởng Thành	2
3. Chương 3: Sự Thật Phơi Bày	3
4. Chương 4: Đêm Kinh Hoàng(18+)	5
5. Chương 5: Đau Khổ	7
6. Chương 6: Cầu Xin(18+)	8
7. Chương 7: Đối Thủ - Hắc Vương Khải	10
8. Chương 8: Trừng Phạt(18+)	12
9. Chương 9: Trêu Đùa	13
10. Chương 10: Con Tim Tan Vỡ(18+)	15
11. Chương 11: Cận Kề Cái Chết	17
12. Chương 12: Dừng Mong Rời Khỏi	19
13. Chương 13: Giông Bão	20
14. Chương 14: Sự Việc Ngoài Ý Muốn	22
15. Chương 15: Nụ Cười Của Em	23
16. Chương 16: Bạch Tử Ngạn Ghen	26
17. Chương 17: Hận Anh (h)	30
18. Chương 18: Một Màn Đắm Máu	32
19. Chương 19: Tự Do	35
20. Chương 20: Ba Năm Sau	37
21. Chương 21: Gặp Lại	40
22. Chương 22: Đại Kết Cục	44

Cha Nuôi Biển Thái

Giới thiệu

Thể loại: Ngược, sắc, HeKhi cô 15 tuổi, người cha nuôi Bạch Tử Ngạn đã cướp đi quyền tự do của cô. Khi cô ở độ tuổi c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi-bien-thai>

1. Chương 1: Nhận Nuôi

-”Thưa chủ nhân,đã tìm được tung tích bé gái bị bỏ rơi năm ấy rồi ạ!”-Một người đàn ông lên tiếng.

-”Sắp xếp cho tôi đến đó,tôi sẽ trực tiếp nhận nuôi cô bé.Một người đàn ông khí thế lạnh lùng,cao ngạo ngồi trên salon nói.Anh ta trông rất trẻ,chỉ tầm 20 tuổi.

-”Thưa,vâng!”

Người cận vệ đi ra ngoài,đóng cửa lại.

Tại cô nhi viện An Nhã.

-”Hiệu trưởng,con không muốn đi đâu cả,con muốn ở bên người mãi mãi”-một cô bé phúng phính,sà vào lòng một người phụ nữ lớn tuổi.

-”Uyên Nhi,con đã 8 tuổi rồi,đừng mè nheo thế nữa.Ta cũng không muốn xa con nhưng người đàn ông nhận nuôi con thể lực rất lớn.Nếu không đưa được con đi, e rằng hẳn ta sẽ làm cả cô nhi viện sập đổ.”-bà lão thở dài,khẽ vuốt tóc cô bé.

-”Thật vậy ạ... nếu vậy con sẽ đi.Con sẽ không làm liên lụy tới các anh chị ở đây đâu.”

-”Uyên Nhi ngoan,chờ lúc con trưởng thành đến thăm ta cũng không muộn!”

Lúc này có hai người đàn ông cao lớn bước vào.

-”Bà Nhã,chúng tôi tới đưa cô bé đi.”

-”Được,các người nhớ đối xử với con bé.Tuyệt đối không được để nó ở với bóng tối một mình.Nó sẽ sợ.”

-”Tôi nhớ rồi”

Tổ Uyên bước theo hai người đàn ông,vẫy tay chào bà Nhã.Trước khi đi còn sà vào lòng bà,ôm bà rất chặt.

2. Chương 2: Trưởng Thành

Thấm thoát đã 7 năm trôi qua,Bạch Tổ Uyên đã 15 tuổi.Trở thành một thiếu nữ xinh đẹp với đường cong dần lộ ra.Khuôn mặt trái xoan kết hợp với mái tóc nâu xoăn nhẹ được xoa đến lưng.Với vẻ ngoài động lòng người như vậy khiến cho bao chàng trai đổ gục dưới chân cô.Nhưng,trong lòng cô sớm đã có một bóng hình.Đó chính là cha nuôi của cô.Người đàn ông hơn cô 10 tuổi.

Tại sunnie caffe...

-”Uyển Nhi,sao chị lâu quá vậy.Em đã chờ hơn 30’ rồi đó!”-Tổ Uyên nhăn mặt nói với Lâm Uyển Nhi.

-”Trời ơi..em không biết đâu.Chị đang tức điên lên đây.Tên Gia Quân đó sáng nay đưa chị đi học,còn nói tới sẽ đưa chị đi ăn nữa!Giờ tính sao đây?”

-”Đó là chuyện tốt nha,chị cứ đi đi.Nếu có gặp khó khăn gì cứ gọi điện cho em.À mà..chị thấy bạn của anh ta đẹp trai thì nhớ giới thiệu cho em đó!!”(không có trai đẹp đâu,chỉ có cha nuôi của cô thôi:*)

-”Được rồi,bây giờ chúng ta đi mua đồ đi,chán muốn chết!”

-”Đi thôi!”

Lâm Uyển Nhi là đàn chị của Bạch Tổ Uyên.Hai người thân thiết như chị em ruột,có chuyện gì đều sẻ chia lẫn nhau.

Buổi tối tại Bạch gia.

“Tiểu thư,thiếu gia bảo cô không cần phải chờ cậu ấy,hôm nay cậu ấy về trễ.”-Vú Dung đặt tay lên vai Tổ Uyên,khuyên cô vào nhà vì ngoài vườn rất lạnh,hơn nữa còn đang mưa mà cô chỉ một thân áo mỏng.

-”Con không sao,chỉ muốn ngồi đây một chút thôi.Vú mau đi nghỉ đi!”

-”Ừm..vậy tiểu thư mau đi nghỉ sớm nhé,tôi về phòng trước.”

Tại club..

-”Được,tôi về ngay”-Bạch Tử Ngạn nói qua điện thoại.

Hai cô gái ngồi cạnh bám lấy tay anh,khẽ vuốt ve.

-”Nè,anh đi đâu vậy,đang vui mà”-cô bĩu môi

-”Anh có việc gấp,hẹn gặp lại”

-”Mai lại ghé đây nhé”-cô gái thứ hai liếc mắt đưa tình với anh.

-”Gia Quân,tôi về trước”

-”Được,đi đi”-Hoắc Gia Quân khẽ cười,phẩy phẩy tay.

Bạch Tử Ngạn bước ra khỏi club và lái xe về nhà.

Đập vào mắt hắn là Tổ Uyên đang ngồi trên bậc thềm đá,cô đang nhìn những hạt mưa rơi trên đài phun nước.Nước mưa hắt vào khuôn mặt hồng mịn.Đôi mắt của cô đượm buồn,làm người ta cảm thấy đau lòng.

Hắn bước đến bên cô,ngồi xổm xuống,bàn tay nâng cằm cô lên,ép cô phải nhìn hắn.Con ngươi toả ra khí thế lạnh lùng.

-”Cha nuôi..người đã về.”-Tổ Uyên ngược mắt lên nhìn hắn,người run rẩy.Mặc dù rất thích cha nuôi nhưng mỗi khi đối mặt với hắn,cô rất sợ.Sợ vẻ lạnh lùng,khí thế của hắn.

-”Uyen Nhi,không phải ta đã dặn vú Dung nhắc con ngủ sớm mà,sao còn ra đây?”-lời nói lạnh như băng hắt về phía cô.

-”Umm..con chưa muốn ngủ nên ra đây ngắm cảnh chút.”-cô cười cười,nhìn hắn.Người vẫn không khỏi run lên.

-”Con rất sợ ta?”-hắn nhíu mày nhìn về phía cô.

-”Con..không có!”-cô trả lời.

-”Ừ,vậy ta đưa con về phòng.”-hắn bế cô dậy,bước đi.

Đến phòng cô,hắn đặt cô xuống giường,tắt đèn rồi lặng lẽ rời đi.

Mặc dù hắn hận,rất hận cha mẹ cô nhưng hắn không nỡ nhìn cô chịu đau khổ.Hắn sẽ trả thù,hành hạ cô sống không bằng chết,nhưng ít ra không phải lúc này.

3. Chương 3: Sự Thật Phơi Bày

Sáng hôm sau,Bạch Tổ Uyên chuẩn bị rời giường bỗng điện thoại kêu lên.Cô mệt mỏi nhấc máy.

-”Alo..ai vậy?”

-”Cô là Tổ Uyên?”

-”Đúng vậy,có chuyện gì sao?”

-”Nếu muốn biết chuyện xưa xảy ra của cha nuôi cô và cha ruột của cô thì đúng mười một giờ trưa có mặt tại nhà kho sau cổng trường 10m”

-”Chuyện xưa..?”

-”Đúng, mười một giờ không gặp không về”-Nói rồi người đàn ông tắt phụt máy đi.

Tổ Uyên đang hoang mang không hiểu chuyện gì thì vú Dung gõ cửa.

-”Tiểu thư,dậy thôi hôm nay cô phải đến trường đó.”

-”Được,con dậy rồi.Vú xuống trước đi.”

Tổ Uyên bước xuống giường,đánh răng,trang điểm rồi mặc đồng phục vào.

Bước xuống cầu thang người đầu tiên cô thấy là cha nuôi.Hắn đang ngồi trên sofa đọc báo,bỗng lời người đàn ông hiện lên trong tâm trí cô.Cha nuôi và cha ruột của cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì?Ngay cả cha ruột cô cũng chưa từng gặp mặt.Cô thật sự rất tò mò...

-”Uyen nhi,con xuống rồi thì ngồi vào ăn sáng đi”-Giọng cha nuôi khàn khàn kéo cô về hiện tại.

-”Dạ..”-cô trả lời.

Ngồi đối diện hắn,cô máy móc cầm cốc sữa lên nhắm mắt uống một hơi.Cô rất ghét vị của sữa nhưng cha nuôi luôn ép cô phải uống nó,bởi nó tốt cho sức khỏe nhưng cô chỉ thấy nó ngọt lịm.

-”Con uống xong rồi..con đi học đây”-cô đứng dậy.

-”Ừ”-hắn trả lời.

Ngồi vào xe,cô rất mong thời gian trôi qua nhanh hơn để được biết thêm về chuyện của cha nuôi.

Đến trường,cô cũng ngồi không chả học hành gì vì cô đâu còn tâm trí,chỉ muốn nó trôi qua nhanh hơn.

Rốt cuộc đồng hồ cũng điểm mười một giờ.Cô thu dọn sách vở rồi chạy như bay đến nhà kho sau trường.Cô gọi vào số máy sáng nay thì đằng sau phát ra tiếng nói.

-”Cô là Bạch Tổ Uyên?”

Cô quay lại thì thấy một khuôn mặt tuấn tú với chiều cao lí tưởng.

-”Phải..anh là..?”

-”Tôi là Hắc Vương Khải.Người đã gọi cô sáng nay.Bây giờ cô có muốn biết chuyện cha nuôi của cô không?”-anh ta dướn mày hỏi cô.

-”Tôi muốn biết”-cô thành thật trả lời.

-”Vào mười một năm trước,khi ấy cô mới 4tuổi,cha nuôi của cô thì 14.Lúc đó,cha mẹ cô còn làm người thuê ở Bạch Gia.Vì tham nhũng của những kẻ bên ngoài mà không chần chừ giết người con gái mà Bạch Tử Ngạn yêu.Giết người thành công,cha cô bỏ đi biệt tích để lại mẹ con cô.Mẹ cô vì nghèo khổ mà để cô ở cô nhi viện An Nhã..”

-”Kh..không thể nào”-Tổ Uyên sắc mặt trắng bệch,người run lên.Cô lấy hai tay che tai lại.

-”Xin lỗi nhưng đó là sự thật.Bạch Tử Ngạn năm ấy dường như trở thành con mãnh thú,hắn ta lục tung cả thành phố lên tìm bố cô.Tìm được người,hắn dùng mọi loại biện pháp hành hạ bố ruột của cô.Khi bố cô chết,hắn tìm đến mẹ của cô,giết không tha.Không những vậy,hắn còn sai người đi tìm tung tích của đứa bé gái là con của kẻ thù.Người đó chính là cô.Hắn nhận nuôi cô,với mong muốn khi cô trưởng thành,hành hạ cô làm nhân tình của hắn.Sống không bằng..CHẾT!”

-”ĐỦ RỒI..ANH ĐỪNG NÓI NỮA.TÔI KHÔNG TIN ĐÂU!!!”- Nói rồi cô chạy đi,chạy mãi,chạy mãi đến một con đường vắng vẻ thì gục hẳn xuống.Khóc nức nở,ông trời như buồn thay cho cô,trời đổ mưa to.Bão sắp nổ bùng bùng.

-”ÔNG TRỜI ƠI,SAO ÔNG LẠI NHÃN TÂM NHƯ VẬY?CUỘC ĐỜI CỦA CON GẶP BAO KHỔ SỞ RỒI.TẠI SAO NGƯỜI MÀ CON YÊU LẠI HẬN CON?RỐT CUỘC CON LÀM GÌ SAI CHỮ..”-cô hét lên,nước mắt với nước mưa hoà lại làm một.

Bây giờ người mà cô mong muốn được gặp nhất là cha nuôi.Cô muốn nói với hắn,những điều tốt đẹp hắn làm cho cô trong 7 năm qua là thật hay giả?Những cái ôm trong trời mưa,trong đêm tối là thật hay giả.Cô muốn hỏi hắn với tư cách một người phụ nữ hỏi người đàn ông chứ không phải tư cách con gái với cha.

Cô mặc cho nước mưa dội vào người,mặc cho cái lạnh hắt vào thân thể mong manh.Bước đi về cái mà cô gọi là nhà.Nghĩ đến đây,cô cười to lên.Thật nực cười..cái nhà đó có thể sẽ là địa ngục ngay bây giờ.

Bước vào cánh cổng to lớn,hình ảnh làm cô đau lòng nhất là cha nuôi với bộ mặt lo lắng,chạy ra ôm chặt cô vào lòng.

-”Uyên nhi,con đã đi đâu?Có biết ta lo lắng lắm không?Còn nữa,trời mưa sau lại không chờ tài xế đến đón.Người con ướt hết rồi,sẽ cảm lạnh.Mau vào thôi.”

Nghe những lời cha nuôi nói,cô bỗng bật cười lớn.Mặc dù cười rất to nhưng chẳng hiểu vì sao nước mắt cứ tuôn ra.

-”Anh tại sao lại lo lắng cho con gái của kẻ thù?Không phải anh nên bỏ mặc tôi,bỏ mặc tôi chết sao?”-cô khẽ ngước đôi mắt đỏ hoe lên nhìn hấn,mong muốn một câu trả lời.

-”Là ai nói với em”-Hấn khôi phục lại vẻ băng lãnh,lạnh lùng hỏi.

-”Là tôi tự biết.Sao hả..?Nếu tôi không biết thì chẳng phải sống trong hạnh phúc mà biến địa ngục ngay tức khắc sao?”

-”Được,nếu em đã rõ thì mau làm tròn nhiệm vụ báo hiếu cho cha mẹ đi?Làm cho tôi xoá thù hận đi nào?”-Tay hấn nâng cằm cô lên,môi mỏng nhếch khẽ lên.

-”Anh..rất hận tôi sao”-cô nước mắt lưng tròng nhìn hấn.

-”Đúng vậy,năm đó không phải tại lão già ngu ngốc đó thì Tuyết Nhi không chết.Em có thể khiến cô ấy sống lại sao?Em chỉ có thể thay thế hình bóng của cô ấy.Nói trắng ra thì em chỉ là một con rối mà thôi”-bàn tay nắm cằm cô thật mạnh.

-”A..đau.Thả..tôi ra”-cô nhúu mày,muốn đẩy hấn ra nhưng không được,vì hấn rất khoẻ mạnh.

-”Hừ..có chút thế này thôi mà cũng kêu đau.Em yên tâm,những năm tháng về sau của em còn đau hơn nữa kìa.Tôi vốn muốn cho em thêm thời gian hạnh phúc,chưa muốn trả thù nhưng hôm nay em đã biết,vậy thì thực hiện thôi.”

Nói rồi hấn kéo tóc cô đi trong bao nỗi sợ hãi,lo âu của người làm.Cậu chủ rõ ràng không muốn làm tiểu thư đau,vừa nãy lúc không thấy tiểu thư trở lại thì nổi điên,sai người tìm kiếm khắp nơi.Vậy mà bây giờ..haizz.Vú Dung thở dài,trong lòng thầm mong tiểu thư an lành.

4. Chương 4: Đêm Kinh Hoàng(18+)

Bạch Tử Ngạn kéo tóc cô,lôi cô vào phòng của hấn.Mặc dù đây là lần đầu tiên vào phòng hấn nhưng cô chẳng có ngần nhìn gì được vì cơn đau ở đầu kịch liệt.

-”A...thả tôi ra..”-cô nói,đồng thời nước mắt đua nhau chảy xuống.

-”Hừ..thả em ra?Đừng mơ!”-nói rồi hấn hung hăng đẩy cô xuống chiếc giường rộng lớn,xé toạc áo sơ mi trắng ra rồi nằm đè lên người cô.

Kinh hãi và hoảng sợ,Tổ Uyên thét lên.

-”Đồ cầm thú!Mau buông tôi ra..anh không thể làm vậy với tôi!”-cô liên tục giãy giụa,lắc đầu quảy quậy.

-”Cầm miệng”

Bạch Tử Ngạn tháo cavart ra,trói hai tay cô lại rồi xuống khỏi giường,lấy trên bàn ly rượu rồi cho nước gì đó vào.(đó các bạn là cgi nèee;)

Hấn quay trở lại giường rồi một tay cầm ly rượu,một tay bóp cằm Tổ Uyên.

-”Mở miệng ra”-giọng nói lạnh lùng vang lên.

-”Không..”-cô mím môi thật chặt.

-”Nếu vậy đừng trách tôi bạo lực!”-hấn bóp cằm cô,ép cô phải uống vào.

Khi Tổ Uyên uống vào rồi thì hần đứng dậy,nhàn nhã ra ghế salon ngồi,châm điếu xì gà cuba ra rồi hút.Đôi mắt sâu thăm nhìn ra ngoài.

Cô thầm nghĩ hần đã bỏ qua cho mình thì vui mừng,nhưng không biết rượu đó như thế nào mà khi hần ép cô uống rồi lại tha cho cô.

Chỉ một lúc sau cô thấy cả người mình nóng như than.Bên dưới cảm thấy trống rỗng.Cô cắn môi,hai chân quệt vào nhau.

Bạch Tử Ngạn thấy cô đã có biểu hiện thì khẽ nhếch môi.Tiếp tục hút xì gà.

Tổ Uyên cả thân nóng diên lên.Mặc dù vừa nãy hần đã trút đi áo sơ mi của cô.Trên người cô giờ chỉ còn nội y và váy nhưng vẫn thấy nóng.Mật dịch từ dưới chảy ra thấm đầm giường.

Cô đột nhiên rên lên một tiếng,trong lòng không nghĩ sẽ có ngày mình lại phát ra tiếng kêu ghê tởm đó nhưng rốt cuộc lý trí đã không còn.Cô ngồi dậy,bước đến chỗ hần,hai tay bị hần trói nên lúc tới thì dạng hai chân ra,ngồi lên đùi hần.

Bạch Tử Ngạn cười lạnh.

-”Muốn sao?”

-”Tôi nóng!”-khuôn mặt đỏ bừng than khẽ.

-”Điều hoà đã bật nấc thấp nhất rồi”-hần nói nhẹ vào tai cô,hơi thở nam tính phả vào tai làm trút hết lí trí cuối cùng của cô.

Tổ Uyên úp mặt vào cổ hần,từ góc này hần có thể nhìn thấy rãnh ngực vừa vằn của cô.Vì cô mới mười lăm tuổi nên thân thể cô rất mỏng manh,không khỏi làm người khác rục rịch.

-”Em rốt cuộc là bị sao?”-hần không kiên nhẫn hỏi.

-”Ưm..tôi không biết.Chỗ đó..khó chịu..!”-cô khó khăn nói.

-”Có muốn tôi giúp em không?”

-”A...có..Xin anh hãy..gi..giúp tôi.”-cô vừa nói,hai chân chạm nhẹ vào nhau.Liên tục cọ đầu vào cổ hần.

Bạch Tử Ngạn vuốt ve dọc lưng của cô,sau đó gạt phốc áo lót của cô.Hai nú anh đào tở mờ hiện ra.Hần xoa tay xoa nắn nó,vân vê hạt nụ.Kích thích làm cho Tổ Uyên không chịu nổi mà thét lên.

-”A....ừm..”

-”Uyen nhi bảo bối thích không?”

-“..Ừ..a”-cô rên nhẹ.

Dường như bất mãn với câu trả lời của cô,hần thô lỗ bóp một bên ngực,bên kia thì kéo nú anh đào ra.

-”A..đau..đừng...!”-cô chống hay tay bị trói vào giữa ngực hần.

-”Trả lời!Có thích không?”-hần nói.

-”A..có..rất thích..”-cô ngửa mặt lên, trả lời hần.

Bạch Tử Ngạn rốt cục không chịu nổi nữa,đứng dậy bế cô lên giường.Hần nhẹ nhàng đặt cô xuống,tháo bỏ quần áo của cả hai,không quên cởi trói cho cô.

Hần đè lên người cô,đôi môi mỏng dán vào môi anh đào của cô,khẽ mút.Hần đưa lưỡi vào khoang miệng của cô,cùng cô dây dưa.Hai tay chạy loạn trên thân thể cô,cuối cùng dừng lại ở nơi ẩm ướt.Hần cho một ngón tay vào,xoay vòng tròn,tạo sự kích thích.

-”A....”-cô thét lên,sự hưng phấn đến tột cùng.

Đến lúc cô chảy ra nhiều mật dịch,hần mới động thân,chôn cự long sớm sùng to vào nơi chật hẹp của cô.

-”Á....”-Tổ Uyên kêu lên,cô có cảm giác như cơ thể rách làm trăm mảnh.Thật đau a!

-”Ngoan,một lúc sẽ hết đau!”-hắn nói,khẽ vuốt tóc cô.

Sau một hồi ra vào kịch liệt,cuối cùng Bạch Tử Ngạn cũng chôn mằm mống nóng bỏng vào sâu trong cơ thể Tổ Uyên.

Kích tình qua đi,cô không chịu được đòi hỏi của hắn mà ngất đi,lúc đó hắn mới buông tha cho cô.Hắn để cô nép vào lòng,dần chìm vào giấc ngủ.

Nếu đọc thấy hay thì các memm hãy để lại 1 sao vàng

5. Chương 5: Đau Khổ

Sáng hôm sau,Tổ Uyên thức dậy.Trong phòng tắm có tiếng nước chảy róc rách.Nhìn dấu vết màu đỏ trên ga trải giường chứng tỏ sự nhục nhã và đau khổ mà tối qua cô phải chịu đựng.Nước mắt từ khoé mi lăn dần xuống,thấm vào gối.

Bạch Tử Ngạn từ phòng tắm đi ra thấy cô đã tỉnh thì lên tiếng.

-”Hôm nay ở nhà nghỉ ngơi,tôi đã xin phép cho em nghỉ học.Ngoan ngoan chờ tôi trở về!”

Hắn nói xong thì bước đi,đóng sầm cửa lại.

Nằm trên giường,cô nghe thấy tiếng xe khởi động.

Tổ Uyên bỗng bật khóc,cô khóc thật to.Lòng nhói đau.Hắn không hề hỏi han cô một câu,cũng không quan tâm cảm xúc của cô như thế nào.Chỉ bởi cô là con của người hại chết phụ nữ của hắn.

Cô khóc rất lớn,vú Dung chợt bước vào phòng.Bà rất hoảng hốt,cảnh tượng này thật đau lòng.Người cô chỉ chít những dấu hôn,đôi môi sưng phồng lên,cặp mắt cũng sưng húp vì khóc.Vú Dung ngồi bên cạnh cô,bà đỡ cô dậy rồi vỗ vai cô.

-”Tiểu thư nín đi,thiếu gia chỉ là nhất thời tức giận thôi.Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời thiếu gia,cậu ấy chắc chắn sẽ đối xử tốt với cô.”-bà đau lòng nói.

-”Vú Dung,con đã làm gì sai chứ?Tại sao hắn ta lại đối xử với con như vậy?Hức..”-cô sà vào lòng bà,khóc lớn.

-”Tiểu thư nín đi..để tôi lấy quần áo cho cô.Cô mau vào tắm nước nóng đi,có thể làm bớt đau đó.”-bà đứng dậy,mở tủ quần áo ra.

Tổ Uyên nằm trong bồn tắm,nhìn mình trong gương.Cô thật không nhận ra mình.Con người có thể thay đổi sau một đêm.Cả Bạch Tử Ngạn cũng vậy,có thể đang dịu dàng biến thành hung ác.

Tắm xong,cô mặc một chiếc váy trắng.Nhìn cô rất đơn thuần lại như một thiên sứ lạc giữa dòng người.Cô ngồi trên giường,nhìn về phía chân trời sáng chói sau cửa sổ.

Tự do?Bao giờ cô mới thể có?Cô còn phải ở trong địa ngục này đến bao giờ?Từng giờ từng phút hít thở không thông.

-”Tiểu thư,ăn chút gì thôi!Cô đã không ăn gì từ hôm qua rồi.”-một người hầu mang cơm vào.

-”Tôi không muốn ăn,cô mau ra ngoài đi.Tôi muốn ở một mình”-Tổ Uyên với sắc mặt nhợt nhạt nói.

-”Nhưng thiếu gia...”

-”Ra ngoài!”-cô kiên quyết trả lời.

Người hầu đó đành ra ngoài.Vú Dung sau khi biết tiểu thư không chịu ăn thì gọi điện cho Bạch Tử Ngạn.

-”Cô ấy không ăn?”-hắn lạnh lùng hỏi.

-”Vâng,tiểu thư chỉ thất thần nhìn ra cửa sổ.Cô ấy đã vô hồn như thế từ sáng rồi.Không chịu ăn gì cả..”

-”Được rồi,tôi về ngay.”

Không lâu sau,Tổ Uyên mệt mỏi nhắm mắt.Bỗng nghe thấy tiếng xe,đó là xe của hần.Cô mỉm cười tự giễu.Sự hiện diện của hần bao giờ cũng làm cô mệt mỏi.

-”Bạch Tổ Uyên,em ra đây cho tôi!”-Hần rống lên,đạp mạnh cửa phòng.

Hình ảnh hiện tại của cô làm cho hần đau lòng.Sắc mặt tái nhợt,vô cảm xúc.Nhưng cứ nhìn cô hờ hợt như thế này,hần càng khó chịu.

-”Tại sao không ăn cơm?”-hần kiên nhẫn hỏi.

-”Tôi không muốn ăn!”-đôi mắt cô vẫn vô hồn.Nhìn mọi vật nhưng không hề liếc nhìn hần dù chỉ một cái.

Đối với thái độ của cô,hần rất tức giận.

-”Không ăn cũng phải ăn!Người đâu?Mang đồ lên đây!”-hần ra lệnh.

Người làm mang lên một bát cháo.Hần nhận lấy rồi nâng cằm cô lên.

-”Mở miệng!”-hần nói.

-”Không!”-cô trả lời.

-”Vậy đừng trách tôi không nói trước!”-hần bốp miệng cô,bắt cô bằng được phải há miệng.

-”Ừm...không!”-cô mím chặt môi.

Hần mặc kệ cháo nóng,liền tiếp dứt vào miệng cô.Hần thà muốn cô bị bỏng còn hơn chết đói.

Tổ Uyên rốt cuộc không chịu nổi,đem toàn bộ chén nôn ra sàn.

Lần này sự nể nại của hần đã mất.Hần đứng dậy,nói.

-”Uyen nhi,xem ra tôi chiều hư em rồi?Được thôi,nếu không ngoan,vậy vào phòng tối chơi với quỷ đi!”

Hần vừa dứt lời,bé bỏng cô lên,bước đi.Người làm cũng bị hần dọa cho sợ hãi.

Hần đưa cô vào căn phòng tối,dù biết cô sợ nhất là bóng tối nhưng hần thật sự rất giận dữ.

Hần thả cô xuống,sàn nhà lạnh lẽo làm cô sợ hãi.

-”Anh muốn gì?Mau thả tôi ra!”-nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống.

-”Hừ!Bây giờ mới biết sợ à?Nhưng muộn mất rồi!Em hãy ở đó, bao giờ em xin lỗi,tôi sẽ thả em ra”-hần lạnh lùng nói,sau đó đóng sầm cửa lại.

Căn phòng tối om làm Tổ Uyên phát run.Cô khóc nức lên.

-”Bạch Tử Ngạn..thả tôi ra..”

Hjxx hôm nay mệt muốn chết mà lo các bạn hóng truyện nên đêm rồi vẫn cố thức để viết

6. Chương 6: Cầu Xin(18+)

Ngồi trong góc tường,Tổ Uyên rất sợ hãi.Cô nhắm mắt thật chặt để không phải nhìn bóng tối.Mong Bạch Tử Ngạn sẽ thả cô ra.Hần đã nhốt cô được gần một ngày rồi,cô cũng khóc cạn nước mắt,gào thét cầu xin hần nhưng cũng không ăn thua.Bỗng có tiếng bước chân gần đến,cửa phòng mở ra.

-”Ai..vậy?”-cô ngập ngừng hỏi.

Hần bước tới gần cô,lấy tay nâng cằm cô lên.Ngón cái miết nhẹ lên bờ môi nứt nẻ.

-”Là tôi!”-hần nói.

-”Bạch Tử Ngạn! Xin anh cho tôi ra khỏi đây đi. Tôi rất sợ. Huhu..xin anh đó”-Tổ Uyên khóc to, sà vào lòng hắn.

-”Hừ! Nếu em lấy lòng tôi, tôi sẽ thả em ra. Còn không thì em hãy ở mãi trong này đi!”-hắn bá đạo nói.

-”Nhưng tôi phải lấy lòng anh thế nào?”-cô ngược đôi mắt trong veo lên nhìn hắn.

-”Chủ động như đêm hôm trước!”-nói rồi hắn ngồi lên ghế salon, đưa cặp mắt nóng như lửa nhìn về phía cô như đang chờ đợi.

Tổ Uyên hít một hơi, bước tới trước mặt hắn. Cô dạng chân ngồi lên đùi hắn. Hai tay vòng ra sau ôm cổ hắn, đôi môi anh dào dạt vào môi mỏng của hắn.

Cô chưa từng chủ động hôn hắn nên động tác rất bối rối. Cô liếm cánh môi hắn, để lưỡi vào trong miệng của hắn. Hắn cũng đáp lại cô, đem lưỡi quấn lấy cánh môi xinh đẹp của cô, liên tiếp mút vào. Không gian chỉ nghe thấy tiếng hôn của hai người.

Tổ Uyên dường như lâm vào mê mẩn. Cô rút lưỡi ra khỏi miệng hắn, từ trên đùi hắn đứng dậy.

Bạch Tử Ngạn dường như bất mãn về việc này. Nhíu mày lại, hắn nói.

-”Bạch Tổ Uyên, em rốt cuộc đang làm gì?”

Cô không trả lời, chỉ quỳ giữa hai chân hắn. Bàn tay nhỏ bé tháo thắt lưng hắn ra, kéo khoá xuống. Cô run rẩy cúi long đang ngủ say ra, vuốt ve.

Bạch Tử Ngạn không ngờ cô gái nhỏ này lại làm như vậy. Hắn rất hưng phấn, bàn tay đặt lên đỉnh đầu cô, ép cô ngậm cự long vào miệng.

Tổ Uyên ngậm vào, liếm tròn xung quanh. Thấy hắn ra vẻ hưởng thụ như vậy cô càng ra sức mút vào. Hắn nhắm mắt, bàn tay đẩy đầu cô vào sâu hơn.

-”Đúng là tiểu yêu tinh! Em thật biết cách lấy lòng đàn ông!”-hắn thở gấp nói.

Hắn liên tiếp đưa đẩy vật nam tính trong miệng nhỏ xinh của cô, đến khi miệng cô sắp tê liệt hắn mới bắn tinh ra. Cô nuốt tròn tinh dịch của hắn vào. Hắn rất hài lòng với sự chủ động của cô.

Bạch Tử Ngạn ôm cô vào lòng, để cô nằm trên ghế salon. Bàn tay hắn luồn vào trong váy, trêu chọc bầu ngực non nớt, chưa phát triển hết.

-”Ừm..a”-cô đỏ mặt rên rỉ.

-”Uyên Nhi, em muốn gì nào? Nói, tôi sẽ cho em!”-hắn nhếch môi, hai tay vẫn xoa nắn, bóp hai bên ngực cô.

-”A..bên dưới khó chịu..”-cô nức nở nói.

-”Nói em muốn gì? Phải nói tôi mới cho em được!”

-”A..tôi muốn anh..”-cô lấy tay ôm cổ hắn.

Tay hắn cởi bỏ quần lót của cô, thấy mật dịch thấm đẫm thì không khỏi cười khê. Hắn để vật to lớn chà xát lên cánh hoa của cô mà không đi vào.

Cô vận vẹo, cảm thấy hạ thân ngứa phát điên. Cô cọ mặt vào cổ hắn.

-”A..anh mau đi vào đi!”-cô nói, hai mắt trở nên mê mẩn.

-”Uyên nhi, cầu xin tôi! Tôi sẽ đi vào.”-hắn vờ hai nụ hoa trước ngực của cô.

-”Xin anh..ừm! Xin anh mau vào..trong đi!”-cô liếm cổ hắn, tạo sự kích thích cho hắn.

Bạch Tử Ngạn đã nhẫn nại đủ, động thân một cái. Vật to lớn vào sâu trong cơ thể cô. Hai người rên lên một tiếng sung sướng.

Hai người chìm vào mê mẩn kích thích, Tổ Uyên mệt mỏi xen lẫn hưng phấn thiếp đi. Hắn bế cô ra khỏi phòng tối, đặt cô lên giường của hắn. Ôm chặt cô gái nhỏ, thì thầm.

-”Cả đời này em phải ở cạnh tôi!”

Nói xong hần hôn nhẹ lên môi cô, chìm vào giấc ngủ.

Haizz, các bạn đọc xong nhớ cmt cho ý kiến nhé: (mọi người không tương tác làm mk muốn bỏ chuyện quá

7. Chương 7: Đôi Thử - Hắc Vương Khải

Tổ Uyên thức dậy, thấy mình đang nằm trên giường hần thì vội choàng dậy, cô nhớ lại chuyện hôm qua. Trời ơi! Cô sao có thể chủ động tới mức như vậy! Thật điên mất a!

Cô liên tục lắc đầu mà không để ý người nằm bên cạnh đã nhìn cô từ lâu.

-”Uyen nhi! Em giỏi lắm, chưa có sự cho phép của tôi mà em đã ngồi dậy?”-hần hơi không vui nói.

Cô quay đầu nhìn, suýt rơi miệng vì hoảng hốt.

-”Anh..anh! Sao anh lại..ở đây?”-cô lắp bắp.

-”Tại sao không? Đây là giường của tôi, tôi muốn nằm thì nằm!”-hần cười khế, đồng thời nắm vai kéo cô nằm xuống.

Cô ngẫm nghĩ một lúc thì lên tiếng.

-”A..tôi quên mất! Tôi còn phải đi học..tôi đã nghỉ mấy hôm rồi!”-cô đưa ánh mắt cầu khẩn về phía hần.

-”Tôi sẽ cho em đi học. Với một điều kiện em phải ngoan ngoãn, không được cãi lời. Còn nữa, tuyệt đối không được phép nói chuyện với đàn ông!”-hần bẹo má hồng của cô.

-”Ừm..được!”-cô nở nụ cười làm sáng rực lòng người.

Bạch Tử Ngạn như động lòng với nụ cười của cô, hần bước xuống giường rồi vào nhà tắm như thể muốn né tránh.

Sau khi cô và hần ăn sáng xong, hần liền đưa cô tới trường. Cô co ro trong bộ váy đồng phục, không muốn bị lộ ra những dấu hôn mà hần để lại. Khuôn mặt điểm một tầng ửng hồng, động lòng người.

Chiếc xe lamborghini đỗ tại một ngôi trường rộng lớn, nguy nga.

-”Ừm..tôi đi học đây”-cô nói với hần, định mở cửa xe thì một bàn tay nắm eo cô.

-”Em chưa thực hiện nghĩa vụ của mình, tình nhân của tôi ạ!”-nói rồi hần nắm cằm cô, môi hần dán lên môi cô.

Nụ hôn cuồng nhiệt, nóng bỏng lan ra cơ thể hai người. Hần mạnh bạo mút lấy môi cô, ngón tay xoa nhẹ má cô, tạo sự kích thích tột cùng.

-”Kh..ông..ừm!”-cô rên rỉ, bàn tay nhỏ bé đẩy hần ra nhưng không được.

Hần nhân cơ hội cô mở miệng thì đưa lưỡi vào trong, khuấy đảo. Hần hút lấy sự ngọt ngào của cô. Trầm luân mãi, hần mới buông tha cho cô.

-”Bảo bối, tôi hiện tại rất muốn em! Nhưng giờ không được, em cứ chuẩn bị tinh thần đi. Đêm nay em sẽ hưng phấn hơn cả vậy nữa”-hần vừa nói vừa lấy ngón tay lau đi sợi chỉ bạc ở môi cô.

Cô then thùng, mở cửa xe ô tô ra rồi chạy vụt vào trường. Hần thấy cô vậy không khỏi vui mừng.

-”Bảo bối..em không vui vẻ được lâu đâu! Tôi nhất định trả giá với cái chết của Tuyết Nhi!”

Nói xong hần khôi phục lại vẻ lạnh lùng, khởi động xe rồi đi mất.

Tổ Uyên đi tới hành lang, lấy tay che đôi môi sưng đỏ lại. Tên đáng ghét, tại sao mỗi lần hần hôn môi lại cắn tới nỗi như vậy! Cô còn đang hậm hực thì nghe thấy một giọng nam rất quen.

-”A!Thật có duyên,chúng ta lại gặp nhau!”-người đàn ông với dáng vẻ hoàn mỹ nở nụ cười với cô,cũng chính là người đã cho cô biết sự thật về cha nuôi.

Dù đã biết cha nuôi rất hận cô nhưng gần đây cô thấy hắn rất dịu dàng,có lẽ hắn đã bỏ qua được hận thù.(ngây thơ dzữ’)

-”Anh là Hắc Vương Khải?”-cô hỏi.

-”Đúng!Hiện tại vẫn còn sớm,tôi có thể mời cô uống cafe được không?”

-”Um..tôi kh..”-cô đang trả lời thì hắn nói.

-”Cô đừng ngại,tôi không có ý xấu,chỉ là muốn nói chuyện với cô thôi!”

-”À..vậy được.”-cô cười nhẹ rồi đi theo hắn.

Hắc Vương Khải đưa cô tới quán dream cafe.

-”Cô hiện tại đang sống với Bạch Tử Ngạn?”-anh ta hỏi.

-”Đúng vậy..có chuyện gì sao?”

-”Không có gì,chỉ là tôi đang nói chuyện với con gái nuôi của đối thủ!”-anh ta cười trù,khuấy đường trong cốc cafe.

-”Đối thủ?..”-cô hỏi.

-”Đúng vậy,ở trong giới tôi và hắn không đội trời chung.Mọi thứ thuộc về tôi đều bị hắn cướp lấy,bao gồm cả Tuyết Nhi..”

-”Tuyết..Nhi?”-cô nói,người này chính là người mà Bạch Tử Ngạn yêu đến tận xương cốt.Nghĩ đến đây,cô lại thấy đau lòng.

-”Đúng vậy,Tuyết Nhi trước đây hay ở cùng tôi,mọi chuyện cô ấy đều nói cho tôi.Chúng tôi đã sống rất tốt cho đến khi Bạch Tử Ngạn xuất hiện.Hắn cướp lấy Tuyết Nhi của tôi,hại tôi khuyh gia bại sản.Tôi lúc ấy chỉ còn hai bàn tay trắng!Tuyết Nhi chỉ tại hắn không bảo vệ cho cô ấy tốt mà đã bị hại chết.Người hại chết cô ấy cũng là..”

-”Đủ rồi!Đừng nói nữa.Nếu anh muốn tôi nghe chuyện tình xưa giữa ba người thì xin lỗi,tôi không rảnh!”-cô đeo cặp sách,bước đi.

-”Cô..!”-anh ta không nói gì,chỉ lẳng lặng ngồi xuống.

Cô gọi tài xế đến đón rồi về biệt thự,cô đã chẳng còn hứng thú mà đi học.

Về phòng,cô cởi cặp sách ra,nhảy ào xuống chiếc giường hồng rồi thiếp đi,quên những chuyện đau buồn về cha nuôi.

Ở Bạch Thị

-”Thưa chủ nhân,hôm nay tên Hắc Vương Khải đó đã ngồi uống nước với tiểu thư,chúng tôi đã chụp lại.Mời ngài xem!”-người đàn ông nói rồi đưa xấp ảnh cho hắn.

Bạch Tử Ngạn xem xong thì gân xanh nổi đầy trên trán,hắn ném bộp tập ảnh xuống sàn.

-”Các người lui ra!”

Mấy người áo đen thấy vậy liền cúi đầu,bước ra ngoài.

Hắn khua tay,mọi đồ trên bàn đập xuống đất,vỡ tan tành.

-”Bạch Tố Uyên,em chờ đó!”

Hắn nói rồi xông thẳng khỏi phòng,khuôn mặt nổi giận như thể muốn giết người.Hắn trèo lên xe rồi lái thẳng về nhà.

Dự là chap sau ngược tan tành ùiii

8. Chương 8: Trừng Phạt(18+)

Bạch Tử Ngạn về biệt thự,tức giận bước nhanh về phòng Tố Uyên.Thấy cô đang nhắm mắt,hắn tới gần kéo tóc cô dậy.

-"Em mở mắt ra cho tôi!"-hắn rống lên.

Cô tỉnh dậy, rên khẽ.

-"Đau.."

-"Hm?Biết đau à?Chẳng phải tôi nói phải ngoan ngoãn,không được lại gần đàn ông.Vậy đây là cái gì?"-hắn nói,đồng thời lôi tập ảnh trong túi ra ném trước mặt cô.

Cô hoảng hốt,liếc nhìn hắn.

-"Tôi không cố ý..Là hắn ta.."-cô đang định nói thì hắn ngắt lời.

-"Câm miệng!"

Hắn lôi tóc cô đi,cơn đau làm cô khóc.

-"Đau quá!Thả tôi ra.."-cô nói khẽ.

-"Hừ!Thả em?Đừng mơ!Vĩnh viễn đừng mong có thể thoát khỏi tôi!Vì số mệnh của em là để tôi hành hạ!"

Hắn mặc kệ cô gào khóc,lôi cô đến phòng hắn.

Bạch Tử Ngạn đẩy cô xuống giường lớn,chiếc váy trắng tinh vì sự thô bạo của hắn mà nhàu nhĩ đi.

Hắn cầm lấy điều khiển,nhấn nút.Lập tức xung quanh chân tay cô hiện lên vòng xích,chúng luồn vào tay chân cô.Hiện tại cô bị trói lại,hai chân mở ra hình chữ Đại.

-"Anh..muốn làm gì?Mau tháo xích ra!"-Cô nói,đồng thời nước mắt thi nhau chảy xuống.Cô đã mệt mỏi,tâm đường như đã chết.Liệu còn sự nhục nhã nào có thể hơn?

-"Không bao giờ!"-hắn gầm lên,rồi như con mãnh thú tiến đến phía cô.

Bạch Tử Ngạn xé toạc chiếc váy của cô,bàn tay tham lam chiếm giữ một bên ngực.Hắn bóp mạnh,làm chúng thành mọi loại hình thù.

-"Không!..Anh không được làm vậy!"-cô liên tiếp lắc đầu,nước mắt chảy dài thấm đẫm drap giường.

-"Tại sao lại không?Em là của riêng tôi!Tôi muốn làm gì cũng được!Tốt nhất em nên câm miệng lại,đừng trách tôi không nể tình!"

Hắn nói xong thì cúi đầu,chiếm giữ đôi môi xinh đẹp của cô.Hắn điên cuồng hôn cô,đúng hơn là cắn mút.Chiếc lưới luồn vào miệng cô,trêu trọc.

Sau đó hắn dờ xuống cần cổ trắng mịn của cô,tham lam cắn.Hắn để lại dấu vết ở mọi nơi trên cơ thể cô,dường như là đánh dấu chủ quyền.

-"Ừm.."-cô không nhin được rên rỉ,phía dưới cũng chảy ra một tia mật dịch.

Hắn nhìn biểu hiện của cô,nhếch môi lên.

-"Hừm!Tiện nhân dân đáng!Tôi sẽ cho em hưởng thụ,sung sướng đến cực đỉnh!"

Bạch Tử Ngạn xé quần lót của cô,bàn tay xoa nhẹ nơi đó.Ngón tay thọc vào trong,lúc nhanh lúc chậm,kịch liệt ra vào.Có khi lại xoay vòng.

Cô đã rất kích thích, phía dưới không ngừng chảy ra, thấm đẫm một mảng giường. Cô cắn môi, ngăn chặn không cho mình rên rỉ.

- "Nguyên nhi, khó chịu thì kêu ra! Đừng kìm nén, tôi rất thích nghe em kêu!" - hần nói xong thì cười nhẹ, ngón tay dính mật dịch cho vào miệng cô.

Tổ Uyên như kết hợp với hần, liếm trọn ngón tay của hần.

Bạch Tử Ngạn cuối cùng cũng trút bỏ quần áo của hần, đưa vật nam tính vào nơi ẩm ướt của cô.

- "Ừm..a" - như được lấp đầy, cô kêu lên.

Hần điên cuồng ra vào, luật động. Mặc cho cô mệt mỏi ngất đi mấy lần. Đến lúc mãi về sau, hần mới chôn vào thân thể cô mằm mống của mình.

Bạch Tử Ngạn xuống giường mặc quần áo. Hần nhấn nút, vòng xích ở tay cô cởi ra. Hần lấy trong ngăn kéo ra một lọ thuốc rồi lạnh lùng nói.

- "Uống thuốc đi! Tôi không muốn có con với kẻ thù!"

Tổ Uyên mệt mỏi nhắc người dậy, cầm viên thuốc cho vào miệng rồi uống.

Bạch Tử Ngạn thấy cô uống xong, đôi mắt lãnh ngạo liếc nhìn cô. Chuyển tầm mắt đến những dấu hôn trên cơ thể cô, hần thấy thỏa mãn.

Hần mặc áo vest, bước ra khỏi phòng.

Tổ Uyên nằm trên giường, nghĩ lại lời hần nói lúc này thì nước mắt bỗng rơi ra, cô rất buồn. Bao giờ có thể kết thúc? Bao giờ hần mới hiểu cô yêu hần? Bao giờ cô mới được tự do? Những câu hỏi ấy lần lượt hiện lên trong đầu cô. Rồi cô mỉm cười tự giễu.

Không bao giờ, chỉ trừ khi cô chết!

Thương chị quá à: ((chap sau còn ngược tâm nữa cơ

9. Chương 9: Trêu Đùa

Sáng hôm sau, Tổ Uyên thức dậy. Hạ thân đau nhức, xung quanh chỉ chút những dấu hôn. Cô chán nản lết xuống giường, mặc đồng phục để tới trường. Đối với cô, ở lại lồng giam xa hoa này một phút cũng đủ hít thở không thông.

Cô đứng trước gương, nhìn bộ dạng thê thảm của mình. Trang điểm nhẹ để che bớt đôi mắt sưng phồng lên.

Bước xuống cầu thang, cô gặp Bạch Tử Ngạn đi vào. Vậy ra hôm qua hần không có ở nhà. Để ý có dấu son môi trên cổ áo sơ mi của hần, cô vội chuyển tầm nhìn. Ánh mắt lộ vẻ phức tạp, trong lòng nhói đau. Cô vờ như không thấy hần, bước đi tiếp.

- "Đứng lại!" - hần nói.

- "Có chuyện gì sao?" - cô hồ hững nhìn hần.

- "Tôi chưa cho phép em rời khỏi đây!" - hần tiến đến, bàn tay nắm lấy cằm cô.

- "Nghe đây, có thể anh hận, rất hận tôi. Tôi cũng sẽ chịu đựng sự hành hạ của anh thay cha mẹ tôi nhưng có một điều anh nên nhớ. Tôi không phải là con rối của anh. Tôi có tự do của riêng mình. Vậy nên xin anh đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi." - cô nói, đồng thời gạt tay hần ra.

Bạch Tử Ngạn thấy hàng động của cô thì rất tức giận. Cô gái này! Cư nhiên dám đặt điều với hần. Được, nếu đã vậy hần sẽ trói buộc cô đến cùng.

- "Hừm! Tự do? Tốt nhất đừng nói đến hai chữ đó trước mặt tôi, vì. Tự do của em là do tôi nắm giữ" - bốn chữ cuối hần gằn mạnh, sau đó hất cằm cô ra rồi đi thẳng lên lầu.

Sau khi hấn đi,cô ngồi bệt xuống sàn cầu thang thạch cẩm,hốc mắt đỏ lên.Cô cố để nước mắt không rơi xuống,đứng dậy rồi ra khỏi nhà.

Tổ Uyên lái xe đến trường.Đây là chiếc xe ô tô mà Bạch Tử Ngạn tặng cô nhân dịp sinh nhật nhưng bây giờ cô mới lấy ra đi.

Ngồi trong lớp,cô chẳng học hành gì mà chỉ ngồi nhẩn tin tán gẫu với Uyển Nhi(c này ở trong tổng giám đốc,anh là ác ma đó.)

Bỗng chuông điện thoại reo lên.

-”Ai vậy?”-cô hỏi

-”Tiểu thư,thiếu gia nói tan học xong cô về nhà thay quần áo.Thiếu gia đưa cô đến một buổi tiệc nhỏ.”-thư kí Kỷ nói.

-”Ừm!”-cô đáp.

Tổ Uyên thở dài một hơi,nằm gục xuống bàn rồi nhắm mắt lại.

Khi chuông báo hết giờ,cô thu dọn đồ rồi ra khỏi lớp.Lái xe về biệt thự.

Vừa vào tới cửa thì có nhiều người làm đưa cô tới một phòng.Họ chọn trang phục rồi trang điểm lại cho cô.Khi xong xuôi,nhìn mình trong gương cô thật không nhận ra.Toàn thân cô toát ra vẻ yêu kiều,thân váy đen giản dị mà vẫn nổi bật.Tóc nâu xoăn được xoa ra như gợn sóng lăn tăn.Vẻ đẹp của cô quả thật khiến không ít người mê mẩn.

Cô ngồi lên ghế salon,dở điện thoại ra thì có tiếng nói.

-”Em xong chưa?”-vẫn là giọng nói quen thuộc ấy.

-”Xong rồi!”-cô đứng dậy.

-”Vây đi thôi!”-hấn nhếch môi,quay người đi.

Hấn mặc một bộ đồ màu đen,vẻ ngoài lạnh lùng của hấn làm tăng thêm sự khí thế.Ai ai cũng mở to mắt ngưỡng mộ.

Đến buổi tiệc,Tổ Uyên và Bạch Tử Ngạn vừa bước xuống xe thì một thân hình nóng bỏng bước đến.Đó là tiểu thư nhà Hàn- Hàn An Nhiên. Cô nghe đồn người phụ nữ này chính là vị hôn thê của hấn.Lúc đầu cứ nghĩ không phải,vậy mà bây giờ lại rõ mồn một.

-”Ngạn..anh tới trễ!”-ả ta phụng phịu,bàn tay bám lấy vai hấn.

-”Bảo bối,để em chờ lâu rồi!Lát sẽ đền bù cho em!”-hấn cười,lấy bàn tay vuốt tóc người phụ nữ.

Một màn này lọt vào mắt Tổ Uyên,cô thấy khó xử.Cảm nhận mình là người thừa thãi không nên có mặt ở đây.

-”Ngạn!Đây là..”-Hàn An Nhiên hướng về phía hấn hỏi.

-”A!Quên giới thiệu với em,đây là con gái nuôi của tôi.Bạch Tổ Uyên!”-hấn nhếch môi,hướng về phía Tổ Uyên nói.

Cô chỉ cười trừ,mong có thể nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi nơi này.

-”Đây là Hàn An Nhiên,vị hôn thê của tôi!”-hấn nói.

Nghe ba chữ vị hôn thê,tim cô như thắt lại.Cô cố nặn ra nụ cười rồi viện cớ đi khỏi đây.

-”Xin lỗi,tôi đi vệ sinh chút!”-nói xong cô bước đi.

Bạch Tử Ngạn hiểu rõ sự bối rối của cô,trong lòng không ngừng vui sướng.

Tổ Uyên lên sân thượng,ngắm nhìn mọi vật ở xa.Nước mắt không kìm nén được mà rơi xuống.Tại sao khi nhìn thấy hấn cùng bạn gái tìm cô lại đau đến vậy?Hấn rõ ràng chỉ là một tảng đá trong cuộc sống của cô.Vậy cần gì phải đau lòng vì hấn?Tuy nghĩ vậy nhưng trong tâm cô lại phản bác lại.

Cô cứ đứng đó khóc,khóc đến nỗi mắt mờ đi,nhoe đi mascara. Bỗng một bàn tay chạm vào vai cô,khẽ vuốt ve.

-”Ai?”-cô quay đầu lại thì ngẩn ra.Là hấn!

Không được,cô không thể để hấn thấy đáng vẻ mình bây giờ.Cô quay mặt lại,thu hồi nước mắt lại,ngăn cho chúng không được rơi.

-”Uyên nhi sao lại lên đây đứng?Còn khóc như vậy!Chắc,em không biết dù em có khóc nhưng đáng vẻ lại vẫn mê người!”

Hấn nói xong,khẽ cắn lấy vành tai cô.

-”Buông ra!Đồ cầm thú!”-cô gắt lên,muốn đẩy hấn ra.”

-”Đúng!Tôi là cầm thú,vậy nên cả cuộc đời em chỉ có thể làm đồ chơi của con cầm thú này thôi!Uyên nhi thân mến ạ.”-hấn nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm.

Tổ Uyên thấy ghê sợ con người này,cô không nhịn được khóc,nước mắt lại tuôn ra.

-”Không!!”-cô nói,liên tiếp giãy dụa.

Nhưng hấn không để yên cho cô.Bàn tay hấn nắm chặt hai tay cô để không di chuyển được.Đôi môi hấn hung hăng dán vào môi cô,hấn cắn mút môi cô như để trừng phạt.Nụ hôn của hấn rất thô bạo,khăng định cô là của hấn.

Hấn hôn cô triền miên,mặc cho nước mắt mặn chát rơi xuống nơi môi hai người đụng chạm.Cuối cùng,hấn buông cô ra.

Hấn bế ngang cô lên rồi bước đi.Hạ thân nóng bừng.Cô gái này hại hấn chỉ hôn môi cũng có phản ứng lớn đến vậy.

-”Ưm!Anh làm gì?”-hai mắt sưng lên,đôi môi còn ẩm ướt.Cô với bộ dạng này nói chuyện với hấn.Hấn rất cuộc sắp không chịu nổi,bế cô rồi nhét vào xe.

-”Em tốt nhất nên im miệng,nếu em còn nói đừng trách tôi ở đây liền muốn em!”-hấn bá đạo nói.

-”Anh!..”

Tổ Uyên im lặng ngồi,nhìn ra cửa sổ.Một hồi lại quay sang nhìn hấn.

Người đàn ông này rốt cuộc muốn gì?Cô không hiểu nổi.Tại sao hấn một mực giam giữ cô?Trong khi hấn đã có vợ sắp cưới.Cô mệt mỏi với những suy nghĩ trong đầu,ngả đầu xuống ghế rồi nhắm mắt lại.

Chap sau có H nhé

10. Chương 10: Con Tim Tan Vỡ(18+)

Bạch Tử Ngạn lái xe về nhà.Hấn nhắc cô từ xe ra.Đôi mắt nhिễm đầy dục vọng.

-”Anh làm gì?”-cô hỏi hấn.

Hấn không trả lời,chỉ bước về phía phòng ngủ.Hấn đập cửa phòng ra.Thả bịch cô xuống chiếc giường lớn.

-”Không!”-cô nức nở,toan đứng dậy để chạy.

-”Bạch Tổ Uyên!Em tốt nhất nên ngoan ngoãn.Đừng để đến lúc tôi tức giận.”-hấn gầm nhẹ,kéo lấy tóc cô.

Cô sợ hãi,dành nghe theo hấn.Chân tay cũng không vùng vẫy nữa.

Bạch Tử Ngạn cởi cavart ra rồi vút xuống đất.Hắn kéo người cô lại gần mình,bàn tay thành thực kéo khoá váy xuống.

Thân thể mịn màng lộ ra trước mắt hắn.Vòng eo mảnh khảnh cùng bộ ngực tương đối khép nép lại.

-”Đừng!..”-cô nhìn hắn,hai mắt long lanh.

Tầm mắt hắn di chuyển đến nơi đầy đà của cô,môi mỏng ngậm lấy một nụ hoa.Hắn cắn mút,tay kia vẫn không ngừng vuốt ve cơ thể cô.

Tổ Uyên cảm thấy mơ màng trong dục vọng.Cô không còn phản bác lại động tác của hắn nữa.Ngược lại còn chủ động lấy tay bám vào vai hắn.

-”Em như vậy liền thoả mãn?”-hắn rời khỏi nơi ấy,nhéch môi.

-”Ừm..”-dường như mất đi sự kích thích,cô khẽ kêu lên.

-”Em yên tâm!Em có thể thoả mãn nhanh vậy tôi rất vui.Nhưng em nên nhớ tôi còn chưa thoả mãn đâu.”-nói rồi hắn đặt cô nằm xuống,thả từng nụ hôn trên cổ cô.

Cô ngửa đầu đón tiếp hắn,đôi mắt hơi nhắm lại.Hắn kéo quần lót của cô xuống,ngón tay khẽ vuốt nơi mềm mại bí ẩn đó.

Như cảm nhận thấy một tia mật dịch chảy ra.Hắn liền đưa hai ngón tay vào,xoay tròn như đang tìm kiếm cái gì đó.Sau đó hắn tiến sâu hơn,ấn vào.

-”A..a..ừm”-cô thét lên,đồng thời rướn người lên.

-”Em xem hình ảnh gợi tình của em bây giờ này!Không ngờ tôi tìm đúng đến vậy.”-hắn nói,hai ngón tay vẫn không ngừng ấn vào nơi đó.

-”Ừm!Xin anh đừng làm vậy nữa!”-cô lắc đầu,đôi tay bé nhỏ đẩy hắn ra nhưng không thành.

-”Đừng?Chẳng phải em còn đang hưởng thụ như vậy sao?Nhưng nếu em muốn,tôi sẽ thả ra.”-hắn cười nhẹ,đồng thời rút ngón tay ra.Mật dịch đua nhau chảy ra.

Tổ Uyên ngoài miệng nói vậy nhưng cô rất muốn được hắn làm.Cảm nhận sự trống rỗng ở bên dưới cô thấy khó chịu,xoay người liên tục.

-”Thế nào?”-giọng hắn khàn khàn.

Cô không trả lời,chỉ tiếp tục động tác vừa nãy.

Bạch Tử Ngạn cũng là đàn ông,đương nhiên thấy vật ngon trước mắt phải chiếm lấy.Hắn cởi quần áo ra,nằm đè lên người cô.

-”Muốn không?”-hắn thì thầm,khẽ cắn vào vành tai cô.

-”Ừm..muốn!”-cô thành thật nói.

Hắn không suy nghĩ nhiều liền mở chân cô ra,chôn vật to lớn vào nơi đã sớm ẩm ướt.

-”A..”-cô kêu lên.Khoái cảm đạt tới đỉnh điểm,cô đóng đưa người theo luật động của hắn.

-”Uyên nhi,làm đã nhiều như vậy.Em đã biết kết hợp,tôi sẽ thưởng cho em.”-hắn nói,liếm đôi môi khô khốc của cô.

Bàn tay hắn đặt vào nơi đầy đà,nắn bóp đủ hình dạng.Đôi môi hắn áp vào môi cô,tạo ra tiếng bú mút nghe đỏ cả mặt.

Sau một hồi luật động kịch liệt,Tổ Uyên mệt mỏi ngủ thiếp đi.Hắn để cô nằm cạnh rồi nhắm mắt.

Sáng hôm sau.

Cô thức dậy trước hấn, nhìn người đàn ông bên cạnh, lại nghĩ đến chuyện hôm qua. Cô thấy thật nực cười. Hấn đã có vợ sắp cưới, còn trêu đùa với thân thể cô. Cho dù hấn hận cô đến mức nào, tại sao lại dùng cách này để trả thù chứ.

Nước mắt rơi xuống gối. Cô nằm quay lưng về phía hấn. Bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

- "Alo?" - hấn với lấy điện thoại.

- "Thiếu gia, cô Hàn đang ở trong bệnh viện. Mọi người khuyên thế nào cũng không chịu chữa bệnh. Một mực đòi gặp thiếu gia.." - thư kí Kỷ nói, giọng ấp úng.

- "Được, tôi đến ngay!" - hấn trả lời.

Căn phòng khá yên tĩnh nên Tổ Uyên nghe thấy hết cuộc hội thoại. Lòng cảm thấy chua xót, sống mũi cũng cay cay.

Bạch Tử Ngạn bước xuống giường, mặc quần áo lại. Hấn nhìn về phía cô với con mắt lạnh lẽo. Sau đó đi khỏi phòng.

Khi hấn đi, cô mở mắt. Quả nhiên người hấn yêu quan trọng đến vậy. Nếu Hàn An Nhiên có thể thay thế cho người cũ bị cha mẹ cô hãm hại. Cô sẽ chúc phúc cho họ, mong họ kết duyên vợ chồng rồi sống hạnh phúc. Còn cô sẽ sống với nỗi thù hận bao quanh mình, làm thứ để Bạch Tử Ngạn chà đạp, trả thù.

Hấn có thể bình yên vui vẻ. Cô một lòng cũng cảm thấy vui hơn.

11. Chương 11: Cận Kề Cái Chết

Tổ Uyên mệt mỏi thiếp đi mà không để ý giờ giấc, bây giờ đã là khuya. Bạch Tử Ngạn tới chỗ Hàn An Nhiên từ sáng, bây giờ cũng không có dấu hiệu quay trở lại.

Cô đứng dậy, lột thân thể rã rời của mình đến tủ quần áo, mặc chiếc váy trắng đơn giản vào. Quay lại giường ngồi, cô lại liên tưởng đến hình ảnh hấn cùng Hàn An Nhiên thân mật.

Cô rất ngưỡng mộ những người phụ nữ bình thường khác. Họ có một gia đình trọn vẹn. Có người yêu thương họ hết mực, vui có người hưởng chung. Khóc cũng có một bàn tay lau nước mắt cho họ, có một bờ vai vững chắc để dựa vào, còn cô? Gia đình cũng không có! Niềm vui cô chưa từng được trải qua trong 15 năm cuộc đời. Dù là sống trong nhung lụa nhưng có ai hiểu được lòng của cô đau như thế nào.

Nước mắt lại không kìm được rơi xuống. Cô đã tự nhủ với bản thân phải mạnh mẽ, có chuyện gì thì nước mắt cũng không được chảy ra. Nhưng... cô sẽ khóc nốt lần này thôi! Chỉ một lần này thôi. Cô phải mạnh mẽ, có vậy cha mẹ ở trên trời mới an tâm. Cha mẹ cô đã gây ra tội ác tày trời, cô không một lời oán trách vì cô biết họ là bất đắc dĩ mới làm vậy.

Cô cũng là phụ nữ. Họ luôn có người che chở cho, còn cô thì có ai? Họ có một bờ vai vững chắc để dựa, cô cũng không có. Họ rơi nước mắt, sẽ có người đau lòng, gạt đi nước mắt, còn cô? Ai đau lòng cho cô, nước mắt cứ rơi, ai lau?

Cô khóc rất lâu, đến nỗi mắt sưng phồng lên. Đột nhiên đèn điện tắt vụt đi.

- "Aaa.." - cô hét lên, mỗi khi ở trong bóng tối tâm trí cô rất hoảng loạn, nếu không cẩn thận có thể hại đến chính bản thân mình.

Lần trước Bạch Tử Ngạn nhốt cô vào phòng tối, cô cũng rất sợ nhưng đó là hấn muốn nhốt cô. Trường hợp bây giờ không khác gì ngày hôm ấy... đèn cũng đột nhiên tắt..

Tổ Uyên hoảng loạn, dò từng bước chân, không cẩn thận làm vỡ lọ hoa. Thủy tinh đâm sâu vào chân cô. Hoảng sợ làm cô quên cả đau.

Giờ phút này cô rất sợ hãi, có chết đi cô còn thấy dễ chịu hơn là hồi kí lại đêm hôm ấy! Dù gì cô cũng nợ hấn một mạng, vậy bây giờ trả lại hấn.. cô đã mệt lắm rồi, thật sự đã không còn sức..

Nếu ông trời đã muốn vậy, cô cũng không nghĩ ngợi gì mà theo.

Tổ Uyên cầm mảnh thủy tinh ở bình hoa vỡ, kê lên tay rồi xoẹt một đường. Máu tanh xộc vào khoang mũi.

Nhìn cô nhộp nhác, mồ hôi nhễ nhại. Váy trắng trở nên nhàu nhĩ, dính vài vệt máu đỏ. Sàn nhà đầy thủy tinh, máu...

Cô ngã xuống, nhắm mắt...

Trong đầu cô bây giờ, chỉ nghĩ đến một người duy nhất... là hắn. Nhưng hắn đang ở cùng người phụ nữ hắn yêu... cô dù muốn cũng có thể làm gì.

- "Coi như... kiếp này không... có... duyên" - cô cười nhẹ, đồng thời một giọt nước mắt chảy dài từ khoé mắt xuống.

Tổ Uyên buông thông tay, hoàn toàn bất tỉnh.

Bạch Tử Ngạn lái xe về biệt thự. Cả ngày bị Hàn An Nhiên quẩn lầy. Bây giờ hắn chỉ muốn nghỉ ngơi.

Nghĩ đến cô, hắn sực nhớ ra. Tốc độ càng nhanh hơn, muốn xem cô giờ đã dậy chưa. (sắp ngủ ngàn thu emrrr:>)

Chỉ mấy chốc hắn đã đến nơi, bước vào biệt thự chỉ thấy tối om. Người làm cũng không thấy đâu.

Mở cửa phòng ra thì đèn bật hết lên. Một mảng hỗn độn đập vào mắt hắn. Lần đầu tiên trong đời hắn thấy nhịp tim đập nhanh như vậy, sợ hãi và hoảng hốt bao trùm lấy hắn. Sự lạnh lùng, kiêu ngạo nay đã biến mất, thay vào bằng sự lo âu, mất bình tĩnh.

Hắn như con mãnh thú lao về phía cô.

- "Uyên nhi!!?" - hắn lay cô dậy nhưng chẳng có sự thay đổi nào.

Toàn thân hắn trở nên lạnh toát. Bộ vest cao cấp của hắn bây giờ đã dính đầy máu.

Cơ thể Tổ Uyên lạnh dần đi. Đường như thấy rõ sự thay đổi của cô, hắn gào lên.

- "Người đâu?!.. Chuẩn bị xe!"

Hắn bế ngang người cô ra, chạy nhanh về phía xe rồi ngồi vào.

- "Mau đến bệnh viện dành tiêng cho Bạch Gia, nhanh!!!" - hắn gấp gáp nói.

Bàn tay hắn vuốt ve khuôn mặt thanh tú của cô. Vỗ nhẹ vào hai má.

- "Uyên nhi.. mau tỉnh lại! Tôi ra lệnh cho em phải tỉnh lại! Em nghe thấy chưa hả!!!" - hắn nói.

Hàng mi cô khẽ rung, đôi mắt hơi hé ra. Cô nghe thấy hết lời hắn nói, mệt rồi thì sao không thể buông? Hắn hết lần này đến lần khác chiếm hữu cô cả thể xác lẫn tinh thần. Hắn nào hiểu cô đã đau đớn, khổ sở như thế nào.

Lần này cô sẽ dứt khoát nói với hắn..!

- "Anh.. đừng.. như vậy!.." - giọng cô yếu ớt.

- "Em được lắm!.. Em nghĩ tự tử thì có thể thoát được tôi à? Đừng có mơ! Nghe rõ chưa Uyên nhi? Dù có chết tôi cũng lôi em về. Cả đời này em luôn phải ở bên cạnh tôi!.." - hắn gằn từng chữ một, như khắc sâu vào tim cô.

- "Tôi mệt lắm rồi!.. Xin anh tha cho tôi đi! Cha mẹ.. tôi nợ anh một mạng, bây giờ tôi thay họ trả nợ cho anh... Như vậy đã quá công bằng rồi.. Cuộc sống của tôi đã đen tối, mệt mỏi. Tôi.. không muốn nó đen.. kịt hơn nữa. Một câu tôi muốn.. nói với anh, đó là anh hãy.. hạnh phúc nhé! Xin lỗi vì cha mẹ tôi đã làm điều sai trái, đã huỷ hoại anh. Còn nữa.. tôi.. rất.. thích anh! Thích anh từ.. rất lâu rồi.. dù cho anh có tàn nhẫn đến đâu.. đi nữa.. tôi vẫn.. thích.. anh..!" - Tổ Uyên nói chưa xong, gục vào lòng hắn.

- "UYÊN NHI!!!" - hắn hét lên, nhìn hắn giống một con thú đang nổi điên.

Đến cổng bệnh viện,hắn điên cuồng đi vào.Để bác sĩ kéo cô vào phòng phẫu thuật..

Bạch Tử Ngạn hắn sống 25 năm trên đời,có mơ cũng không nghĩ có ngày mình sẽ trở thành như vậy.Sống mũi cay cay.Đây là lần đầu tiên sau khi cô ấy ra đi,hắn đau lòng vì một người con gái.

Giờ phút này hắn chỉ mong thần chết đừng mang cô ấy đi,cầu thượng đế ban lại phép màu cho cô gái nhỏ bé của hắn.

Cô như một thiên sứ bước vào cuộc đời của hắn.Cô đơn thuần,đáng yêu..vậy mà hắn lại đối xử với cô như vậy.Hại cô tìm đến cái chết!Nếu cô có mệnh hệ gì,hắn sẽ không tha cho chính bản thân mình..

Một câu nói thật sự nằm trong tâm hắn bao lâu nay hiện lên..

Uyên nhi..anh thích em!

....

Các bạn nhớ để lại

12. Chương 12: Đừng Mong Rời Khỏi

Sau nửa ngày chờ đợi,cuối cùng đèn ở phòng cấp cứu cũng tắt.

Bạch Tử Ngạn hỏi bác sĩ Phong.

-"Cô ấy sao rồi?"-đôi mắt vẫn lên tia máu chứng tỏ hắn rất mệt mỏi.

-"Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch.Cũng may số lượng máu mất cũng không nhiều,Bạch tiên sinh tốt nhất nên để ý tới tâm trạng của cô ấy.Áp lực đã gây tổn hại đến thai nhi,dù sao luôn phải cẩn trọng,thời gian này tuyệt đối phải giữ cho cô ấy tâm trạng thật tốt!Cũng may nó vẫn an toàn!"-ông đẩy kính,nói.

-"Ông nói gì?Thai nhi?!"-hắn ngạc nhiên hỏi.

-"Đúng vậy,cô ấy đã mang thai được hai tuần.Thân thể quá yếu nên có thể ảnh hưởng đến thai.Vì vậy phải chăm sóc cô ấy thật tốt trong thời kì này!"-ông nhíu mày.

-"Tôi biết rồi!"-hắn lạnh lùng nói.

Mở cửa phòng bệnh ra,hình ảnh làm hắn đau lòng hiện lên.Tổ Uyên với khuôn mặt tái nhợt nằm trên giường.Ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn bước đến,ngồi xuống chiếc ghế đầu giường.Mở miệng nói.

-"Hiện giờ em đang mang thai,đã được hai tuần rồi.Bác sĩ nói phải có tinh thần tốt thì em bé mới khỏe mạnh.Tốt nhất em đừng để ý tới những chuyện đau buồn.Ngoan ngoãn sinh con cho tôi!"-hắn vẫn nói với giọng bá đạo.

Cô sững sốt!Mang thai?Vào bây giờ?Hơn nữa còn với hắn...Không..không thể như thế được!Đứa bé này là kết tinh của sự thù hận..cô không muốn nó vừa sinh ra đã thiếu thốn tình cảm...càng không muốn nó có cuộc sống tối tăm như cô.Một mình cô là đủ..tuyệt đối sẽ không làm lụy đến đứa bé.

-"Không!!.."-cô lắc đầu,hốc mắt đỏ lên.

Cô không khóc vì yếu đuối,mà khóc vì đứa bé trong bụng..Tại sao con lại bất hạnh đến vậy?Tại sao ông trời hết lần này đến lần khác đảo lộn mọi thứ của cô?..

-"Dù em không muốn thì vẫn phải sinh con ra cho tôi!Con tôi phải hoàn toàn khỏe mạnh!Em hiểu chưa?"-hắn nói,lấy tay nâng cằm cô lên ép cô phải nhìn hắn.

-"Không..tôi không muốn!Tôi không muốn nó sinh ra trong thù hận..anh mau thả tôi đi!Tôi sẽ đưa nó đến một nơi thật xa để anh khỏi chứng mắt!Còn anh sẽ sống hạnh phúc với Hàn An Nhiên..Như vậy không được sao?Xin anh đấy!Tôi đã đau khổ lắm rồi..!"-cô khóc nức lên,khó khăn nói với hắn.

-”Hừ!Em đừng mơ.Cả em và con phải ở cạnh tôi đến hết đời!Tôi có chết cũng không cho em rời đi!Uyên nhi à..vui vẻ sống bên cạnh tôi không được sao?..Tôi không muốn xa em..huống chi bây giờ em cũng mang thai!Chẳng lẽ em nhẫn tâm để nó sinh ra mà không có cha?!”-hắn ôm cô vào lòng,xoa lưng vỗ về cô.

-”Anh có biết trước đây tôi luôn mong muốn gì không?Tôi chỉ mong cùng người tôi yêu đi dạo trên bờ biển,xung quanh có các con chạy nhảy.Thật hạnh phúc..Nhưng điều đó chỉ tồn tại trong đầu tôi trước khi tôi biết sự thật,anh rất hận tôi.Hiện tại,tôi biết điều đó là quá xa vời trong cuộc sống này.Tôi chỉ có một mong muốn nhỏ nhoi đó là chưa từng gặp anh,chưa từng yêu anh.Mong muốn anh buông tha cho tôi..tôi không muốn làm một tù nhân trong lồng giam hoa lệ.Ngày ngày ngắm nhìn người mình yêu thân mật với người khác..Anh không hiểu được đâu..Những điều đó so với chết còn kinh khủng hơn.Ít nhất chết còn được giải thoát..”-cô nhếch môi tái nhợt lên.

-”Xin lỗi!”-hắn ôm cô chặt hơn.

-”Nhưng buông tha cho em là điều tôi không thể..”-hắn nhắm mắt,tựa cằm vào đầu cô.

Cô bắt lực,nước mắt cứ rơi thấm đẫm cả áo khoác của hắn.

-”Tôi biết em còn rất nhỏ..tổn thương tôi gây cho em cũng đã nhiều.Từ nay hận thù tôi sẽ xoá sạch..Còn em hãy an tâm sống vui vẻ bên cạnh tôi.Hạnh phúc là điều cô gái mười lăm tuổi đáng được nhận,tôi sẽ cho em..Em muốn gì cũng được,trừ việc rời bỏ tôi..!”

Cô gật đầu..

Nếu cuộc đời đơn giản như vậy,thì sẽ không có người phải đau khổ.Hắn và cô không cùng một thế giới..liệu có thể không..Kỳ tích sẽ xuất hiện nếu cả hai thật cố gắng...

Hai trái tim cùng đập,họ cứ thế ôm lấy nhau.Hận thù cứ thế mà bay đi..

..Xin lỗi Tuyết nhi..lời hứa chỉ yêu duy nhất mình em anh không làm được..vì anh đã có đáp án chính xác!Anh đã yêu cô ấy!Yêu cô thiên sứ lạc đường vào thế giới đen tối của anh..

Bạch Tử Ngạn hướng lên trời,ngĩ trong lòng..

Tình yêu nhỏ bé,mỏng manh của hai người sẽ đi về đâu?Con đường đến đích còn nhiều chông gai,chắc trở..

Hai trái tim cùng sưởi ấm lẫn nhau.....

Hey heyy từ chap này trở đi nam9 không còn thù hận nưax nhé nhg chưa chắc nữ9 sẽ hết bị ngược..

Mình muốn hỏi các b là có muốn Tuyết Nhi(ngườiif Bạch Tử Ngạn yêu) quay lại không???

Để cho chuyện thêm kịch tính các b hãy cmt nhiệt tình nhé..các bạn cứ cmt nhiều là có hứng ra chap liền
ààà><>

Yêu lắm

13. Chương 13: Giông Bão

Đã mấy tuần trôi qua,biểu hiện của Tổ Uyên vẫn tẻ nhạt như vậy.Cô luôn ngồi thẫn thờ,thậm chí cả ngày cũng không nói một câu.Điều đó làm Bạch Tử Ngạn rất lo lắng.

Hắn ngồi trong phòng làm việc,day day hai bên thái dương.Sự lạnh lùng ấy vẫn còn vương lại trên người hắn nhưng có một tia mệt mỏi lộ rõ ra.Mái tóc trước kia luôn được vuốt gọn gàng mà bây giờ lại thấy rối rắm.Chuông điện thoại kêu lên.

-”Alo?”-hắn mệt mỏi nhấc máy.

-”Thiếu gia,tiểu thư lại gặp ác mộng.Tôi sợ cứ thế này cô ấy lại làm hại bản thân mình nữa!..”-vú Dung đáp ứng.

-”Bà để ý cô ấy kĩ,tôi hiện tại sẽ về!”-hắn nhanh chóng cúp máy rồi bước khỏi phòng.

Uyên nhi, em rất cuộc là làm sao? Bao giờ em mới có thể trở lại như trước.. Chẳng lẽ thực như em nói...

Bảo bối của hắn giờ lại như vậy. Bạch Tử Ngạn hắn vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng. Hắn chưa từng sợ ai. Bây giờ lại gục ngã trước một người con gái.

....

Về tới biệt thự, vừa vào đã thấy mọi đồ đạc vỡ bể. Người làm lần lượt tới giữ Tố Uyên.

- "Buông cô ấy ra, lui xuống hết đi.." -hắn lạnh nhạt nói.

Cô theo bản năng co người lại, lấy hai tay bọc quanh thân thể mình rồi ngồi vào góc tường.

Hắn tiến đến chỗ cô, ngồi xổm xuống. Đem cô ôm chặt vào lòng.

- "Uyên nhi, em làm sao vậy?" -hắn đau lòng nói.

Cô không trả lời, thay vào đó nước mắt đầm đìa chảy thấm áo hắn.

- "Không..buông tôi ra! A..tôi không muốn!! Anh là đồ ma quỷ!!!..BUÔNG RA!" -Tố Uyên hét lên, giãy dụa chân tay. Đầu lắc liên tục.

Cô hét đến khản giọng...

Hắn nhắm mắt lại..Bất chấp nốt lằn này đi..

- "Vú Dung!" -hắn nói, hai tay vẫn ôm chặt cô không buông.

Bà bước tới, tay run rẩy cầm ống tiêm.

- "Thiếu..gia" -bà ngập ngừng.

- "Làm đi!" -Bạch Tử Ngạn giữ chặt người cô.

Vú Dung tiêm vào người cô thuốc mê, tiếng hét dần mất đi. Cô xụi lơ trong vòng tay hắn.

.....

Mọi chuyện cũng do hắn..Nếu hắn gạt đi thù hận, thì bây giờ cô cũng không phải chịu khổ cực như vậy..

Sau khi bác sĩ chuẩn đoán cô đã mắc chứng rối loạn tinh thần, tâm hắn đã chết..Uyên nhi của hắn mới mười lăm.. Cô không đáng phải như vậy..Sao không để hắn gánh vác hết? Nếu vậy có thể thấy nụ cười của cô, hắn chết cũng không sao..

Nhưng sợ giờ sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười ấy nữa..

.....

Uyên nhi..xin lỗi..! Vì anh quá yêu em..Em chỉ có thể ở bên anh...

Ngồi bên chiếc giường cô đang nằm, hắn lấy tay chạm vào má cô, khẽ vén sợi tóc khỏi gương mặt thanh tú.

- "Uyên nhi à, mau trở về là em đi..!" -hắn lạnh lùng nói.

- "..."

- "Anh rất nhớ những lúc em cười..bởi vì em cười rất đẹp..! Anh sẽ chờ..em cười với riêng anh..! Cả đời cũng được, miễn là có thể thấy em cười, anh sẽ rất vui..!" -một giọt nước rơi xuống mặt cô.

- "..."

- "Em còn nhớ câu nói em đã nói với anh lúc anh mới nhận nuôi em chứ? Em đã nói sẽ làm mọi thứ để trả ơn anh. Vậy bây giờ em có thể trả ơn anh không?.." -hắn cười nhẹ..giọt nước thứ hai lại rơi xuống.

- "..."

-”Anh vốn không cần tiền bạc hay của cải gì của em,anh chỉ muốn sống bình yên,hạnh phúc bên em.Như vậy được không Uyên nhi?”-lần này không phải một giọt nước mà nhiều giọt nước rơi xuống.

Bạch Tử Ngạn hần đã rơi lệ..Lần đầu tiên..

-”Uyên nhi..anh rất yêu em..!Anh yêu em..! Em nghe rõ không?..”-hần cười to,nước mắt cứ thế chảy...

Ngồi một hồi,hần lau khô mắt.Đứng dậy,đắp chăn kín cho cô rồi đặt lên trán cô một nụ hôn.Sau đó mới rời đi..

Vậy mà hần đâu biết từ lúc hần đi..Trên khoé mắt xinh đẹp kia chảy ra một giọt lệ..Nó như thể đâm sâu vào tim người nhìn...

HICHICC MK XIN CHÂN THÀNH XIN LỖI CÁC MEM VÌ RA CHAP QUÁ CHẬM:((VÌ SNGHI VỀ VỤ TUYẾT NHI

14. Chương 14: Sự Việc Ngoài Ý Muốn

Tổ Uyên tỉnh dậy,đôi mắt không hồn nhìn xung quanh.Bạch Tử Ngạn không có ở đây,chắc hần đã đi rồi.

Cô nhắc người,bước khỏi chiếc giường rộng rãi.Sau khi vệ sinh cá nhân xong,cô xuống tầng.Lọt vào tai cô là giọng nữ nhân quen thuộc.

-”Tử Ngạn đâu rồi?”-Hàn An Nhiên lên tiếng,đưa ánh mắt khinh bỉ về phía cô.

Tổ Uyên lạnh lùng liếc cô ta,sau đó bước xuống cầu thang tiếp.

À ta thấy thái độ của cô như vậy thì tức giận đến tím mặt,dảo bước về phía cô.

-”Người đàn bà ngu ngốc!Cô nghĩ mình là ai chứ?Anh ấy sau khi chơi chán cô chắc chắn cũng sẽ vứt bỏ cô thôi,đừng quá tự đắc!”-cô ta gầm lên.

-”Cô nói xong chưa?Nếu xong rồi thì tránh ra!”-Cô mệet mội nói.

Hàn An Nhiên bỗng vùng tay,đẩy Tổ Uyên ngã xuống cầu thang.

-”A..”-cô hét lên.

Vú Dung từ trong bếp đi ra, một màn chứng kiến,đĩa thức ăn trong tay bà nằm trợn dưới đất,văng tung toé.

-”Tiểu thư..!”-bà nói to,hoảng hốt chạy về phía cô.

Hai chân cô máu tươi chảy ra,đầu tới mức mặt cắt không còn giọt máu.Bụng dưới co thắt giữ dội.

-”Vú dung..con đau..quá!”-cô ôm chặt bụng nói với bà.

-”Người đâu,mau gọi bác sĩ..!”-bà hét lớn.-”Tiểu thư,cô gắng chịu một chút bác sĩ sẽ tới..!”

Lập tức một nữ bác sĩ lớn tuổi hốt hải chạy đến.

-”Mau đưa cô ấy lên phòng!”-bà ta nói.

Người làm đưa cô lên,ai ai cũng lo lắng.Chỉ không để ý Hàn An Nhiên đã biến mất từ lúc nào.

Bạch Tử Ngạn nhận được tin thì vội vã trở về.Hần rất đau lòng khi thấy sắc mặt tái nhợt của cô.Ngồi xuống cạnh giường,hần gỡ bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

-”Bạch tiên sinh,tôi rất tiếc nhưng đứa bé thực sự không giữ được.”-vẫn là bà bác sĩ đó.

-”Tôi hiểu,bà cũng đi đi.Tôi nói người tiễn bà.”-anh nói.

Khi cả căn phòng rộng lớn xa hoa chỉ còn cô và anh...

Cô khẽ mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt anh tuấn của hấn. Bạch Tử Ngạn gầy đi nhiều, gương mặt của anh đã có phần hốc hác.

- "Uyên nhi, em tỉnh rồi!" - hấn cười nhẹ, nói với cô.

Cô khẽ gật, bàn tay theo cảm tính sờ vào bụng.

- "Đứa bé..." - cô nhú mày.

- "Uyên nhi, em còn trẻ! Tôi sẽ cho em cơ hội làm mẹ..." - hấn nói.

- "Anh nói vậy có ý gì..." - cô ôm đầu.

- "Uyên nhi, em mau bình tĩnh lại. Em còn nhiều cơ hội!" - hấn ôm chặt cô vào lòng.

Cô để mặc cho hấn ôm, nhắm mắt lại để không nghĩ về đứa trẻ xấu số đó. Khi cô ngủ, Bạch Tử Ngạn mới xuống lầu. Thấy vú Dung đang đi lại trong phòng khách.

- "Vú dung? Sao giờ bà còn chưa đi nghỉ?" - Bạch Tử Ngạn nói.

- "Thiếu gia, tôi có chuyện muốn nói với ngài..." - bà đan hai tay vào nhau.

- "Nói đi!" - hấn ngồi xuống ghế salon.

- "Hôm nay, tận mắt tôi đã thấy cô Hàn đẩy ngã tiểu thư..."

- "Sao?..." - hấn ngẩng mặt lên.

- "Tiếc là lúc tôi vội vàng gọi bác sĩ cho tiểu thư thì không thấy cô ấy đâu nữa!" - bà nói.

- "Vậy sao lúc tôi về người làm nói là Uyên nhi không cẩn thận nên té ngã?"

- "Tại lúc ấy có một mình tôi chứng kiến, họ không biết cũng phải... Nhưng sở dĩ tôi muốn nói với ngài vì không muốn tiểu thư gặp nguy lần nữa..." - bà cúi đầu.

- "Được rồi! Tôi sẽ giải quyết. Bà mau đi nghỉ đi."

Hấn day day hai nguyệt thái dương. Sau đó đứng dậy, lên cầu thang.

Mở cửa phòng ra, điều hấn thấy là Tổ Uyên nằm cuộn tròn, cùng với chiếc gối ướn nhẹp. Khoé mắt cô còn vương lại vài giọt nước.

Hấn bước đến, lau khoé mắt cô. Biết là lúc hấn đi, cô đã khóc.

- "Uyên nhi, trừ anh ra, anh sẽ không để ai động vào người em!" - ngón tay di trên đôi môi đỏ mọng.

Bạch Tử Ngạn bấm một dãy số, đưa lên tai nghe.

- "Thư kí Kỷ, tìm tung tích Hàn An Nhiên. Trong vòng 5 phút phải mang cô ta đến đây!" - hấn gầm lên.

- "Dạ!" - thư kí Kỷ đáp.

Hấn đưa ánh mắt dịu dàng về phía cô, sau đó bước ra khỏi phòng.

Các b ơi mk vô cùng xin lỗi vì lâu ra chap ms nhg mình đang thi HK nên rất bận huhuhuu:((các bạn hãy chúc ta thi tốt bằng cách cmt cho ý kiến điiii

15. Chương 15: Nụ Cười Của Em

Trong căn phòng tối, một bóng dáng cao ngạo, lạnh lùng ngồi trên sofa. Còn có người phụ nữ bị hai người đàn ông túm chặt, ả ta sửu sươi, gào thét thảm thiết.

- "Ngạn...! Xin anh hãy tin em... em không có đẩy cô ta!" - Hàn An Nhiên nước mắt chảy dài.

- "Vậy ý em là Uyên nhi tự làm ngã mình?" - Bạch Tử Ngạn nhú mày.

-”Không!!Em không..có ý đó...chỉ là..”-ả ta áp úng.

-”Là sao?”-hắn nói bằng giọng lạnh lùng.

-” Có thể do cô ấy đi không cẩn thận,dù sao thì cầu thang cũng trơn mà...!Anh không thể đổ hết lỗi cho em được..!”

-”Ngủ xuân!Em tốt nhất ở đây chịu phạt đi”-hắn nói,đồng thời ném ly rượu trên tay xuống.

Thuỷ tinh vỡ trên sàn nhà cẩm thạch.Làm cho Hàn An Nhiên và vệ sĩ một phen hú vía.

-”Thư kí Kỷ,cho cô ta nhịn ăn,đồng thời đưa ra hình phạt nặng nhất cho tôi!”-Bạch Tử Ngạn ra lệnh.

-”Dạ..!”-Thư kí Kỷ trả lời.

Hắn nói xong không thèm quay lại nhìn,bước ra khỏi phòng.

-”Ngạn!Anh không thể làm thế với em..!”-Hàn An Nhiên rống to.

-”Mau thả tôi ra,lũ khốn!Nếu tôi có mệnh hệ gì Ngạn sẽ không bỏ qua cho mấy người đâu.!!Buông ra.!!”

Mấy vệ sĩ mặc kệ cô ta la hét,lôi đi xềnh xệch.

-”Con nhỏ chết tiệt đó!!Chỉ tại mày..!”-cô ta trợn ngược mắt,đôi mắt ẩn chứa sự thù hận.

~Bạch Tử Ngạn vừa bước vào cổng biệt thự,nghe thấy tiếng hai người làm.

-”Này,cô có thấy tiểu thư rất xinh đẹp không?Vẻ đẹp làm con người ta cảm thấy đau lòng,tựa như một thiên sứ lạc ở trần gian..”-người làm thứ nhất nói.

-”Đúng vậy!Tôi làm việc ở đây lâu như vậy,trước đây thấy nụ cười của cô ấy thật dịu dàng,làm muôn vật xao động..Nhưng gần đây,cô ấy chỉ có nét u buồn,lúc nào cũng trầm mặc.Thậm chí cả ngày chả nói câu nào..”-người thứ hai nói.

Hai người làm lắc đầu thở dài,lại cùng nhau quét sân.

Bạch Tử Ngạn mới nhớ,đã lâu không thấy cô cười,kể cả muốn cô nói chuyện cũng khó..Chẳng lẽ hắn đành phải nhìn cô như vậy cả đời?..

Hắn bước đi,nhưng bỗng đứng khựng lại.Một cảnh vật làm hắn đau lòng...

Tổ Uyên ngồi trên xích đu,xung quanh là thác nước nhỏ,những bông hoa cúc trắng cùng màu váy của cô đọng dưới ánh nắng.Tất cả đều tô đậm một nỗi buồn không sao kể xiết.Dường như cảnh vật cũng buồn theo cô.

Hắn lại gần cô,như một satan chính hiệu,phá hỏng bầu không khí trong lành,tĩnh mịch.

Nhìn thấy hắn,Tổ Uyên hoảng sợ,khuôn mặt trở nên trắng bệch,tay chân run lên.

-”Uyen nhi!”-giọng hắn trầm thấp.

Bạch Tử Ngạn ngồi xuống cạnh cô,bàn tay khẽ vuốt mái tóc nâu của cô.

-”A..!”-cô thét lên,toan bỏ chạy.

Hắn kéo tay cô lại,để cô ngồi lên đùi hắn.

-”Đừng sợ,là tôi..!”-hắn cương chiều vuốt má cô.

Không nghĩ hắn lại dịu dàng như vậy,làm cho cô bớt sợ hãi..

Cô rúc đầu vào lòng hắn,hai tay nắm lấy vạt áo hắn.Chẳng lâu sau chìm vào giấc ngủ..

Bạch Tử Ngạn thấy cô đã ngủ,hắn ôm cô đứng dậy.Đi về phía phòng ngủ,hắn đặt cô lên giường rồi chỉnh lại chăn cho cô.

Sao đó hắn bấm một dãy số,đưa lên tai.

-”Cơn gió nào lại thổi công tử Bạch gọi cho tôi vậy?”-người ở đầu dây bên kia nói,đồng thời cười lớn.

-”Im ngay!Tôi cho cậu 5 phút để bay đến đây!”-hắn nói xong thì cúp máy,ngồi ở ghế sofa châm một điếu thuốc,nhìn ra phía cửa sổ.

Quả nhiên 5 phút sau,một tiếng gõ cửa vang lên.

-”Vào đi!”-Bạch Tử Ngạn dập điếu thuốc.

Người đàn ông bước vào,thấy Tố Uyên đang nằm trên giường,khoé môi bỗng cong lên rồi chuyển tầm mắt sang Bạch Tử Ngạn.

-”Có chuyện gì cậu lại gấp gáp đến vậy?Làm tôi không kịp trở lòng bàn tay.Aiz..”-người đàn ông nói,đồng thời ngồi xuống.

-”Cậu nói lúc trước đi du học có học qua khoá chữa bệnh rối loạn tinh thần?”-Bạch Tử Ngạn nói.

-”Đúng..!Mà cậu đừng nói với tôi là vì cô bé nằm trên giường kia mà cậu bị rối loạn tinh thần đó nhé!!”-người đàn ông vỗ tay,cười lớn.

-”Hoắc Gia Quân!”-Bạch Tử Ngạn nói to.

-”Aiz..được rồi được rồi..!Tôi có học qua,cậu mau nói đi!”-Người đàn ông tên Hoắc Gia Quân nói.

-”Bác sĩ nói cô ấy bị rối loạn tinh thần,cả ngày không chịu cười nói.!Cậu nói xem tôi phải làm thế nào?”-hắn day day hai huyệt thái dương.

-”Ồ..thật tội nghiệp!Cô ấy còn bé vậy mà phải chịu đựng người như cậu,bị thế còn là nhẹ.”-Hoắc Gia Quân cầm ly rượu lên.

-”Đừng vòng vo,nói đi!”-Bạch Tử Ngạn không kiên nhẫn nói.

-”Hm..cậu hãy để cô ấy đến trường thử đi!Ở đó có nhiều bạn bè,tự nhiên sẽ tốt lên”-Hoắc Gia Quân sờ cằm.

-”Được,nếu cô ấy không khá lên,coi chừng cái mạng nhỏ của cậu!”-Bạch Tử Ngạn cười nhẹ,ánh mắt nhu tình nhìn về phía cô gái đang nằm trên giường.

-”Hahaa.!Cậu đừng coi thường tôi như vậy.Thấy người bạn lâu năm sa vào lưới tình,thân tôi phải chạy lại giúp đỡ!”-Hoắc Gia Quân giũ đầu,uống cạn ly rượu.

Hai người cứ thế bàn luận,đến tận khi chời xế chiều,Hoắc Gia Quân mới rời đi.

Tố Uyên thức dậy,trong phòng đã không còn ai.Cô bước xuống giường rồi ra khỏi phòng.

Thấy Bạch Tử Ngạn đang ngả lưng ở ghế salon,cô bước chân nhẹ lại,ngồi bên cạnh hắn.Đôi mắt xinh đẹp cứ thế đắm chìm vào vẻ lạnh lùng,khí thế của hắn.Đến khi đôi đồng tử màu xám mở ra.

Tố Uyên giật mình đứng dậy,lại bị một bàn tay kéo lại.Cô vừa khít ngồi lên lòng hắn.

-”Em là đang nhìn trộm tôi?”-hắn cười nhẹ,trong đáy mắt lộ vẻ dịu dàng.

-”Um..tôi không có..!”-khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên.

-”Vậy tại sao em lại ngồi đây,lúc tôi mở mắt thì giật mình đứng dậy?”-hắn bẹo má cô.

-”Tôi chỉ định gọi anh dậy ăn cơm thôi..”-cô cúi mặt.

-”Bé con thích nói dối!”-hắn ôm cô vào lòng.

Cô cứ thế ngồi, đắm chìm trong sự dịu dàng của hắn.Nỗi sợ hãi trong lòng cô cũng dần bay đi.Có mơ cô cũng không tưởng tượng Bạch Tử Ngạn lạnh lùng tàn nhẫn cũng có lúc dịu dàng và ấm áp như vậy!.

16. Chương 16: Bạch Tử Ngạn Ghen

-”Uyên nhi!Em có muốn quay lại trường không?”-đột nhiên hấn lên tiếng.

-”Um..tôi chưa nghĩ đến việc đó..”- cô ấp úng.

-”Vậy bây giờ thì sao?”-hấn nâng mặt cô lên.

-”Nếu có thể..tôi cũng muốn..!”-cô nhìn vào mắt hấn.

-”Được, vậy tôi cho người sáng mai đưa em đến trường!”-hấn yêu chiều cười với cô.

-”Cảm ơn anh”-cô ngượng ngùng.

-”Bé ngốc!Không cần cảm ơn,chỉ cần em ngoan ngoãn.Cái gì tôi cũng có thể cho em..!”-hấn tựa vào trán cô.

-”Bây giờ chúng ta đi ăn cơm!”

-”Ừm..!”-cô dựa vào lồng ngực rắn chắc của hấn.

Hai người cùng ăn chung,cảm thấy đồ ăn dường như ngon hơn mọi khi.Không khí cũng khác lạ..

Sau khi đã đưa cô đi ngủ,Bạch Tử Ngạn quay lại thư phòng.

-”Thư kí Kỷ,sắp xếp người bảo vệ tiểu thư,báo cáo mọi hoạt động của cô ấy trong ngày cho tôi!Chụp ảnh càng tốt!Nhớ là không được để cô ấy biết.”-hấn nói qua điện thoại.

-”Được!Xin tổng tài yên tâm.”-Thư kí Kỷ trả lời.

Hấn tắt máy,ngồi dựa vào ghế.

-”Chỉ cần em vui vẻ,tôi có thể làm tất cả.”-hấn nói,đồng thời cười nhẹ.

Sáng hôm sau

Quả thật Bạch Tử Ngạn đã sai người chuẩn bị hết.Cô chỉ làm theo lời hấn,đến trường.

Người mà cô không nghĩ sẽ gặp lại ở đây.Anh ta chính là Hắc Vương Khải.

-”Tổ Uyên!Lại gặp cô ở đây!”-hấn nói,tháo chiếc kính đen xuống.

-”Anh làm gì ở đây vậy?”- cô hỏi.

-”Có vẻ cô chưa biết!Tôi đã mua lại trường này,hiện tại chức danh hiệu trưởng chính là của tôi”-anh ta nhếch môi.

-”Chẳng phải anh đang làm tổng giám đốc ở Hắc thị hay sao?”-cô ngược mắt lên nhìn hấn.

-”Đúng vậy,nhưng tôi thực sự muốn làm quen với cô.Cô thật rất thú vị!”-hấn cười lớn.

-”Tuỳ anh!”-cô không nhìn hấn mà quay đi.

Sau khi tan học

Tổ Uyên đang đứng chờ xe lại gặp tên Hắc Vương Khải đó.Cô định quay đi chỗ khác thì hấn lên tiếng.

-”Tổ Uyên,cô có muốn đến nơi

này cùng tôi không?Đảm bảo cô sẽ rất vui vẻ!”-hấn vừa nói liền giơ hai tấm vé đến khu vui chơi.

-”Nếu tôi nói không thì sao?”-cô cười nhẹ.

-”Ồ,vậy thì tôi sẽ rất đau lòng!”-hấn xịu mặt xuống.

-”Vậy thì tôi sẽ không đi!”-cô cười lớn,đồng thời quay đi.

-”Này!Đừng vội nói như thế.Tối nay tôi sẽ gọi lại,lúc ấy cô không muốn đi thì tôi sẽ không ép!”-hắn ta dựa vào tường.

-”Được thôi!Anh nói nhớ giữ lời!”-cô nở nụ cười tươi tắn làm Hắc Vương Khải rung động.

Hai người cứ mãi mê nói chuyện mà không để ý toàn bộ được chụp lại.

Tại Bạch thị

Cầm mấy bức ảnh lên,Bạch Tử Ngạn thấy trong lòng rất rối bời.Cảm giác này là sao?

-”Uyên nhi,em thà cười với người xa lạ như hắn mà không thể cười với tôi sao?”-hắn vò mái tóc được vuốt cẩn thận.

Hắn gỡ điện thoại ra,gọi một dãy số.Ngay lập tức đầu dây bên kia nhấc nghe.

-”Ngạn,anh gọi cho em có chuyện gì sao?”-một giọng nữ chua ngoa vang lên.

-”Có chuyện mới được gọi cho em hay sao?”-hắn nói.

-”Em không có ý vậy,anh gọi cho em,em rất vui.Vậy tối nay em tới nhà anh nha!”-bên kia cười nhỏ nhẹ.

-”Được!”-nói xong hắn cúp máy.

Tổ Uyên đi lang thang từng dãy phố,sau đó mới về nhà.Bỗng điện thoại đổ chuông.

-”Là tôi đây,cô có còn muốn đi chơi cùng tôi không?Tôi rất hân hạnh.”-Hắc Vương Khải nói.

-”Tôi nói không đi,anh không được ép buộc!”-cô sẽ ở nhà cùng Bạch Tử Ngạn.

-”Haiz,thôi được!Lần sau tôi chắc chắn đưa cô đi.”-nói rồi hắn cúp máy.

Nghe xong điện thoại cũng là lúc cô vào đến cửa.Một màn hiện lên trước mắt cô.Là Bạch Tử Ngạn cùng nữ minh tinh Lệ Ngọc Băng đang trao cho nhau nụ hôn nồng thắm.Điện thoại trong tay rơi xuống đất. Hai người họ quyến luyến buông nhau ra.Cô nhìn họ với đôi mắt khinh thường,đi thẳng về phía cầu thang.

-”Đi đâu?”-hắn ta lên tiếng.

-”Tôi đi đâu không cần cha già quan tâm!”-cô quay đầu lại mỉm cười với hắn.

Bạch Tử Ngạn thấy tức giận đến cực đỉnh.Cô dám nói hắn là cha già?Lại còn mỉm cười với hắn như người lạ?Cô cười với tên Hắc Vương Khải đó thì lại thân mật!

Hắn nắm bàn tay thật chặt,gân xanh nổi lên.

-”Ngạn!Cô bé đó là ai vậy?Thật xinh đẹp!”-Lệ Ngọc Băng nói.

-”Con gái nuôi của tôi!”-hắn nói cavart ra.

-”A!Thật muốn kết bạn với cô bé ấy!Khi nào có dịp anh nhớ giới thiệu em với cô bé đó nhé.!”-cô cười mỉm.

Tổ Uyên vào phòng,bật tung đèn lên.Tìm điện thoại liền không thấy,cô mới nhớ vừa đánh rơi nên mở ngăn kéo,đầy những chiếc điện thoại hiện đại ở trong,toàn là mới tinh.Chọn bừa một cái rồi lắp sim,cô mở danh thiếp Hắc Vương Khải ra,nhấn số rồi gọi.

-”Alo?”-hắn ta nói.

-”Là tôi Tổ Uyên đây,tôi đổi ý rồi.Ngay lập tức anh đến đây đón tôi,chúng ta cùng đi!”-cô vừa mở tủ lấy quần áo vừa nói.

-”Được,tôi sẽ đến nhanh nhất có thể!”-hắn ta cười lớn rồi dập máy.

Tổ Uyên mặc một chiếc áo crop top kết hợp cùng váy bút chì màu đen,cuối cùng khoác thêm chiếc áo da,đi giày cao gót màu đen.

Dù đây là lần đầu tiên ăn mặc như vậy nhưng cô chẳng những không tự ti mà còn thấy hăng hái,dễ chịu hơn.Trang điểm đậm lên chút nên giờ trông cô thật xinh đẹp,không ai có thể sánh bằng.Bước ra khỏi

phòng,xuống cầu thang lại thấy hai người họ cười đùa nói chuyện.Cô làm như hai người họ vô hình,đi nhanh qua.

-”Muốn đi đâu?”-hắn hỏi bằng giọng lạnh băng.

-”Tìm người hẹn hò!”-cô quay đầu trả lời hắn rồi cười mỉm bước đi.

-”Không cho phép em đi!”-hắn vất chân lên nói.

-”Ngạ,anh cũng không thể quản con bé được.Dù sao nó cũng lớn rồi,nên tìm bạn trai đi thôi!”-Lệ Ngọc Băng cười cười,vỗ vai hắn.

-”Cảm ơn!”-cô đưa ánh mắt vô cảm về phía hai người.

Bạch Tử Ngạn thấy trong lòng thật khó chịu.Cô lại dám tìm tên Hắc Khải gì đó hẹn hò?Năm đó cậu ta không những thua dưới tay hắn mà lại còn khuyh gia bại sản.Bây giờ quay lại còn ngang nhiên theo đuổi Uyên nhi của hắn?Cứ chờ mà xem cậu ta có thể đạt được ước nguyện hay không.

Cùng lúc chiếc cadillac đen đỗ tại cổng biệt thự,cô chạy nhanh rồi trèo hẳn lên xe.

-”Trông cô thật xinh đẹp đấy!”-Tên Hắc Vương Khải đó lại cười lớn.

-”Có người bỏ thuốc anh sao,cả ngày đều không làm gì ngoài cười!”-cô bĩu môi.

-”Haiz được rồi,bây giờ chúng ta liền tới khu vui chơi.Tôi đã bao cả chỗ đó rồi,tuyệt đối không có ai dám đặt chân vào đó!”-hắn vuốt cằm.

-”Mau lên đi!”-cô phẩy tay với hắn.

-”Tuân lệnh sếp!”-hắn ta khởi động chiếc xe rồi lao đi nhanh như cắt.

Bạch Tử Ngạn ở trong chứng kiến chiếc xe lao đi,nóng lòng nói với Lệ Ngọc Băng.

-”Băng,anh cho người đưa em về!Hôm nay anh thấy không khỏe,muốn đi nghỉ sớm!”

-”À,vậy anh đi nghỉ đi.Em cũng về đây,nhớ liên lạc lại cho em!”-cô mỉm cười,đồng thời đứng dậy về phía cửa lớn.

Sau khi cô đã đi,hắn gọi một cuộc điện thoại.

-”Alo,điều tra chiếc xe tiểu thư vừa lên đang đi tới đâu?”

-”Dạ,đến khu vui chơi ở xxx ạ”-thuộc hạ kia trả lời rất nhanh.

-”Được,bám sát chiếc xe đó nếu thấy chuyển biến gì thì gọi tôi.Hiện tại tôi sẽ đến đó.”-hắn cúp máy,cầm áo khoác lên rồi cũng dời đi.

Tại khu vui chơi.

-”A!Thật đẹp!”-Tổ Uyên cười lớn,vẫy tay với Hắc Vương Khải.

-”Anh mau qua đây đi.”

-”Cô bình tĩnh nào!Không ai dành với cô đâu!”-hắn ta lắc đầu.

-”Này,tôi muốn thử loại tàu lượn siêu nhanh kia,mau nhanh lên!”-cô nói với hắn.

-”Đành chiều theo cô,thật ra tôi không giỏi chơi mấy thứ này lắm!”-hắn lấy tay che mặt rồi ngồi lên cùng cô.

Cả khu vui chơi có mỗi mình hai người,tiếng hét pha lẫn với tiếng cười.Đây là lần đầu tiên kể từ lúc cô bị Bạch Tử Ngạn giam giữ thì thấy vui đến như vậy.

-”Nè!Anh sợ sao?Thật mất mặt quá đi!”-cô cười,kéo vạt áo hắn.

-”Cô nghĩ xem,một người như tôi sao lại không sợ được.Chẳng qua làm theo lời thuộc hạ,nói là con gái rất thích tới những nơi như vậy!”-hắn lau mồ hôi,nói.

-”Kém quá,anh mau sôi động lên,có vậy mới vui hahahaha!”-cô ngẩng mặt lên trời.

Bạch Tử Ngạn ngồi trong xe thấy hết những gì đang xảy ra.Hắn biết thất bại là gì.Hắn không thể đem lại nụ cười cho cô nhưng tên này thì có thể.Cô yêu cậu ta sao?Không!Cho dù cô yêu người khác hắn cũng sẽ không để yên.Cô chính là của hắn.Người khác không thể động vào.Bàn tay nắm mạnh lên tay lái.

Tổ Uyên cùng Hắc Vương Khải chơi xong trò tàu lượn thì cười đùa,nói chuyện rôm rả.Không để ý đằng sau có thân hình lạnh lùng,khí thế bừng bừng tiến đến.

-”Hắc tiên sinh có vẻ hứng thú với con gái của tôi nhỉ?”-Bạch Tử Ngạn nói,ngữ điệu không che giấu được sự tức giận.

Cả hai người quay đầu lại.Cô thấy rất ngạc nhiên.Sao hắn lại ở đây?Chẳng phải đang ở cùng với cô mình tình kia sao?Nghĩ đến đây cô lại bực tức.

-”Không ngờ anh lại đến đây!”-cô đưa ánh mắt hờn dỗi về phía hắn.

-”Vui chơi như vậy đủ rồi,hiện tại cũng nên về nhà!”-hắn giơ tay định kéo cô lại.

-”Bạch tiên sinh!Tổ Uyên đã lớn,anh không thể cưỡng ép cô ấy.Chẳng lẽ anh định cả đời giữ cô ấy bên mình?”-Hắc Vương Khải nhếch môi.

-”Chuyện của tôi thật không phiền anh bận tâm!Người đâu,đưa tiểu thư về!”-hắn quay đầu nói với những người vệ sĩ.

-”Không!Tôi không về!”-cô quát cường nói,nhưng những người vệ sĩ cứ kéo cô vào trong chiếc xe đen bóng loáng.

Cô đành ngậm ngùi ngồi vào,mở cửa kính ra nói với Hắc Vương Khải.

-”Cảm ơn anh đã cho tôi một ngày vui như vậy!Lần sau chắc chắn sẽ cùng đi lâu hơn!”-cô nói,liếc xéo Bạch Tử Ngạn.

Hắn thấy cô vẫn một mực như vậy,ra lệnh những người vệ sĩ đóng cửa xe lại.

-”Bạch tiên sinh,năm đó Tuyết nhi có thể rơi vào tay anh.Nhưng lần này Tổ Uyên tôi sẽ không buông tay.Từ nay tôi chính thức theo đuổi cô ấy!”-Hắc Vương Khải nói.

-”Được,nếu anh đủ bản lĩnh!”-nói xong Bạch Tử Ngạn đeo chiếc kính đen lên,mở cửa xe ngồi vào.

Chiếc xe lao vút đi rất nhanh.

Bạch Tử Ngạn kéo người cô về bên mình,tức giận hờn lên đôi môi anh đào của cô.Đúng hơn là gặm cắn.

-”Um..bỏ ra”-cô giãy dụa.

-”Sao?Nhanh như vậy liền chán ghét tôi?Chẳng lẽ em muốn cùng tên Hắc Vương Khải đó hôn môi?”-hắn nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp của cô.

-”Hừm!Tôi mới không cần!”-cô mặc kệ sự khiêu khích của hắn,quay ngoắc mặt đi.

-”Ai cho phép em quay mặt đi?”-hắn nhú mày,xoay mặt cô lại.

-”Vậy phải được anh cho phép mới được cử động hay sao?”-cô nhăn mặt nói.

-”Hừ!Em mới làm quen tên đó mà đã chống đối lại tôi?Tên đó dạy hư em rồi.Xem ra tôi lại phải cảnh cáo em.”

Nói rồi hắn thô bạo cắn cắn cánh môi cô,dày xéo chúng.Bàn tay không an phận cởi áo khoác của cô ra.

-”Không.!”-cô nói.

Hắn mặc kệ cô nói gì,cứ thế mà khơi lên lửa nóng trong cô.Chiếc xe dừng tại cổng biệt thự.Hắn bế cô xuống khỏi xe.Hướng tới phía phòng ngủ đi tới.

-”Uyên nhi,xem ra lâu không dạy bảo,em đã quên mất thế nào là ngoan ngoãn.Yên tâm,tôi sẽ từ từ mà ”yêu” em”-hắn ma mị nói,đồng thời trút đi từng món đồ trên người cô.

-”Anh thật xấu xa!”-cô rúc vào ngực hắn.

17. Chương 17: Hận Anh (h)

Hắn đặt cô xuống giường,thả từng nụ hôn lên thân thể non mịn của cô.Đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy dục vọng,hắn nhấc hai chân cô lên,vội vàng tiến vào.Tổ Uyên không chịu nổi sự mãnh liệt của hắn thì thét lên.

-”Thả lỏng chút,em sắp bức chết tôi rồi!”-hắn thở gấp,vỗ lên má cô.

Trong phòng tràn ngập hơi thở tình dục,lúc thì tiếng khóc thét,cầu xin của người con gái,lúc thì lại nghe thấy tiếng gâm nhẹ.Cứ thế cho đến rạng sáng mới thôi.

Sáng hôm sau

Bạch Tử Ngạn tỉnh dậy,thấy cô đang ngủ thì nhẹ nhàng xuống giường,vào phòng tắm.

Sau khi ra,hắn lại ăn mặc chỉnh trang như thể sắp đi đâu đó.Đắp lại chăn cho mèo nhỏ nằm trên giường rồi rời đi.

Tổ Uyên lờ mờ tỉnh dậy,như thể thiếu hơi ai kia sẽ không ngủ ngon giấc.Dưới hạ thân vẫn còn đau nhức,cô bước vào bồn tắm rồi ngâm thân thể.Hôm nay cô quyết định sẽ đi mua sắm để đầu óc thoải mái hơn.

Trang điểm nhẹ nhàng,kết hợp cùng chiếc váy đen trông cô thật hiền thực.Cô xách túi rồi bước ra khỏi phòng.

Trong khu mua sắm cũng không hẳn là đông,chỉ có điều cô bắt gặp một bóng dáng rất giống Hàn An Nhiên.Nhưng tại sao cô ta lại chùng mặt kín mít như vậy?Tò mò nên cô tới gần.À ta quay phắt mặt lại,đi tới hướng cô đứng,kéo cô vào phòng vệ sinh.

-”A.!”

-”Câm miệng!”-Hàn An Nhiên gằn lên.

-”Cô muốn làm gì?”-Bạch Tổ Uyên nheo mắt lại,hỏi.

-”Làm gì à?Cô còn hỏi tôi được sao?”-vừa nói cô ta vạch mảnh vải che mặt ra.

Một vết sẹo thật dài ở bên má trái.Tổ Uyên hốt hoảng che miệng lại.Có trời mới biết cô ta yêu nhan sắc đến mức nào,sao có thể để thành ra như vậy.

-”Cô không thắc mắc vết sẹo này từ đâu tới sao?”-cô ta cười khẩy.

-”Um..từ đâu vậy?”-Tổ Uyên ngược mắt lên.

-”Chính là từ Bạch Tử Ngạn!”-bàn tay Hàn An Nhiên nắm chặt lại.

-”Không thể..!Sao anh ấy lại làm vậy?”

-”Chính là để che mặt cô!”

-”Tại sao lại thế?”-Tổ Uyên túm chặt vạt áo.

-”Cô chẳng lẽ không muốn biết đứa con của cô bị mất đi như thế nào sao?Chính là hắn muốn cô mất đi đứa trẻ.Hắn hận cô,hắn không thể giết chết cô.Khi nghe tin cô mang thai,hắn liền sai tôi hại chết đứa bé trong bụng của cô.Thật là đáng thương hahahaa”-cô ta cười to.

-”Cô nói..dối!”-Tổ Uyên đứng không vững.

-”Làm ơn hãy dùng não của cô để suy nghĩ đi!Cô không biết hắn hận cô sao?Vì cha mẹ cô giết người con gái hắn yêu thương nhất.”-Hàn An Nhiên nắm hai vai cô.

-”Nhưng đó cũng là con của anh ta mà?Sao anh ta lại có thể giết nó được.Là cô nói không đúng!Tôi không tin!”-Tổ Uyên cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng.

-”Không tin cũng được,nhưng quả thật hấn cũng rất kì công.Hấn nghĩ rạch mặt tôi ra thì cô sẽ tin tưởng hấn.Vì hấn mang ơn là trả thù cho con của cô.Cũng không tồi!”-cô ta che lại vết sẹo,để mặc Tổ Uyên ngồi đó rồi ra khỏi phòng.

Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thanh tú.

-”Con ơi!Sao con lại..có một người cha nhẫn tâm như vậy chứ?Mong cho con kiếp.. sau sẽ được đầu thai vào một gia đình yêu thương con hết mực..!”

Cô khóc rất nhiều,đến nỗi mascara cũng nhoè đi.Cô sẽ khóc hết để lúc gặp hấn không còn sự yếu đuối nữa!

Bạch Tử Ngạn khi trở về không thấy cô gái của mình đâu thì tâm tình rất khó chịu.Hấn ngồi trên ghế sofa,mắt hướng ra ngoài cửa.

Quả nhiên một bóng dáng gầy gò mà hấn đang tìm kiếm đang chuẩn bị tiến vào.Hấn để tầm mắt ra chỗ khác.

Tổ Uyên nhanh chóng đi vào,thấy hấn đang ngồi nhàn nhã trên ghế mà lòng cô rất đau.Hấn sao có thể nhẫn tâm đến như vậy?Thậm chí đến con của mình cũng không tha ư?Cô tiến đến chỗ hấn.

-”Chát..!”

Mọi người làm đều kinh ngạc với hành động của cô.Cô tát hấn!

Bạch Tử Ngạn không ngờ cô lại làm ra một hành động như vậy,hấn đứng dậy.

-”Em có biết mình đang làm gì không?”-hấn nén giận dữ nói.

-”Đối với mạng sống của con tôi,như thế còn rất rất là nhẹ!”-cô thét lên.

-”Chuyện đã qua rồi em còn muốn nhắc lại sao?Không phải tôi đã nói chúng ta còn có thể có con?”-hấn đi gần lại,nâng cằm cô lên.

-”Anh đừng đeo mặt nạ nữa!Nó đã hết hạn rồi!”-cô hét vào mặt hấn.

-”Đủ rồi!”-hấn kéo tay cô lên lầu.

Mọi người ai nấy đều có linh cảm không hay.Đều lắc đầu thở dài.

Vào đến phòng,hấn dẫn cô vào sát tường.

-”Rốt cuộc em đang nổi điên cái gì hả?”-hấn bóp mạnh cằm cô.

-”Anh đừng giả vờ giả vịt với tôi!Anh là đồ tồi,tôi hận anh!Đồ cầm thú!Anh đúng là không phải là người.Tim anh rốt cuộc làm bằng gì vậy hả?Sao anh có thể giết chết đứa con của tôi?”-cô nắm lấy cổ áo của hấn,nước mắt không kìm nén được lại tuôn ra.

-”Em nói cái gì?Nhắc lại xem?”-trên trán hấn đã nổi đầy gân xanh,gần như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

-”Tôi nói anh không phải là người,anh là cầm thú!Tôi hận anh!Hận chết anh.”-nước mắt đua nhau chảy xuống thấm đẫm tay của hấn.

-”Em đi nghe ở đâu vậy?Trước giờ em luôn nghĩ tôi như thế sao?”-Bạch Tử Ngạn nói,trong lòng nhói lên.

-”Đúng vậy đấy,anh làm gì được tôi nào?”-cô cười lớn.

Sự tức giận của hấn đã chạm đến mức cuối cùng,hấn đẩy cô xuống giường.Xé toạc chiếc váy của cô,cả quần áo lót cũng bay hết đi.

-”Không được động vào người tôi!”-cô dẩy dụa.

-”Sao?Chẳng lẽ cô muốn tên Hắc Vương Khải động vào?”-hấn cười lạnh,bàn tay vẫn nắm chặt cái cằm nhỏ nhắn của cô.

-”Đúng vậy đấy!Tôi chính là yêu anh ta.Vậy nên anh mau thành toàn cho tôi đi hahaha!”-cô cười nhưng nước ở đầu lại thấm đầm gối.

-”Cô cầm miệng!”-hắn nói xong thì cúi xuống cắn môi cô,máu tươi chảy vào miệng của hai người.Hai trái tim giờ đây đều đã đóng băng.

Cô cắn chặt răng,không để cho hắn hôn sâu được.Dường như biết được ý cô,hắn rời khỏi môi cô.

-”Hừ!Uyên nhi à,tốt nhất đừng khiêu chiến tôi.Nhưng cô đã muốn chơi,tôi sẽ chơi cùng cô hết trò chơi này.Thậm chí là cả-đời!”

Nói xong hắn kéo khoá quần,vật to lớn cứ thế xuyên vào nơi khô khốc của cô.Dù đau cắt không còn giọt máu nhưng cô vẫn cố không để mình phát ra tiếng kêu dâm uế.

-”Cứ chịu đựng đi,cô vĩnh viễn không rời khỏi tôi được đâu.Đừng mơ tưởng cô sẽ cao chạy xa bay cùng tên đó.Tôi sẽ dần chiếm giữ nơi này của cô.”-hắn đặt tay lên tim cô.

-”Hừ!Anh có thể chiếm được thân thể tôi nhưng trái tim tôi thì không đâu.Vì nó đã chứa đựng hình ảnh người khác rồi!”-cô nhếch môi.

-”Không sao?Vẫn còn nhiều thời gian cô dùng vội kết luận!Ngoan ngoãn hưởng thụ đi là được!”-hắn nở nụ cười đáng sợ.

Liệu hắn còn theo cô đến lúc nào đây?Chẳng lẽ cả đời cô cũng không thoát được khỏi hắn?Dù không thừa nhận nhưng cô thật sự đã yêu hắn rồi,thật sự đã yêu kẻ bội bạc tàn nhẫn như hắn.Nhưng có lẽ ngoài thù hận ra cô và hắn chẳng còn ràng buộc gì nữa hết.Chỉ có hận và..hận.

18. Chương 18: Một Màn Đắm Máu

Ánh nắng chiếu vào căn phòng,hình ảnh người con gái với mái tóc đầm mồ hôi,khuôn mặt tái nhợt đang nhắm mắt.Người đàn ông thì ăn mặc chỉnh tề,ánh mắt hướng về cô gái đang say giấc.

Tổ Uyên khẽ mở mắt,ánh mắt vô cùng mệt mỏi,thân thể rã rời tựa như có thể không đứng vững. Hắn đã đứng lên từ bao giờ.

-”Cô nằm nghỉ đi,nhưng đừng có ý nghĩ là sẽ rời khỏi đây.Tôi sẽ cho người trông chừng cô.”-nói xong hắn mở cửa phòng.

-”Trông chừng tiểu thư cho tốt,tuyệt đối không được phép cho cô ấy rời khỏi căn phòng này nửa bước!”

-”Vâng thưa thiếu gia!”-một người vệ sĩ lên tiếng.

Tổ Uyên nằm trong phòng chẳng bao lâu thì nghe thấy tiếng khởi động xe.Bây giờ thì cô đã biết cảm giác bị giam lỏng là như thế nào rồi.

Cố ngồi dậy,cô đi vào phòng tắm.Cô muốn tẩy xóa hết những vết nhơ trên thân thể này.Dù ra sức kì nhưng chúng chẳng thể nào biến mất.

Mặc quần áo vào,cô lại chui vào trong chăn.Nắm mắt lại,cô thầm hỏi những ngày sau này sẽ như thế nào.Kể cả lúc hắn lập gia đình cũng sẽ không buông tha cho cô sao.Chẳng lẽ cả đời này cô cũng không thể thoát khỏi hắn?

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng súng,cô cũng hoàn hồn lại.Bật dậy,nhìn ra cửa sổ.

Sao lại là anh ta?

Hắc Vương Khải một thân màu đen đang dẫn theo rất nhiều vệ sĩ đằng sau.Anh ta rốt cuộc muốn gì?Chẳng lẽ..muốn cứu cô..sao?Nghĩ đến đây cô thấy thật cảm động.Anh ta là người lấy lại nụ cười cho cô,giúp cô thật vui vẻ.Vậy mà cô chẳng những không đền đáp lại anh ta mà còn làm anh ta mất công đến cứu giúp.

-”Xin lỗi vị tiên sinh,tôi không muốn ra tay nhưng ngài không thể vào được!”-một tên vệ sĩ ở ngoài nói.

-”Yên tâm,tôi chỉ muốn đưa tiểu thư của các anh đi một lúc!”-dứt lời Hắc Vương Khải đánh một quyền vào gáy,tên kia bất tỉnh.

Hắn mở cửa ra,nở nụ cười tươi tắn với cô.

-”Mau đi thôi,chúng ta không còn nhiều thời gian!”-hắn kéo cô dậy.

-”Cảm ơn anh!”-cô đan hai tay vào nhau.

-”Không sao,dù gì khi nghe tin cô bị giam lỏng tôi cũng rất phẫn nộ trước hành động của Bạch Tử Ngạn.Không ngờ hắn lại có thể làm ra một chuyện như vậy.”

Hai người cùng một đoàn vệ sĩ ở sau nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Bạch Tử Ngạn khi nghe người nói cô đi cùng Hắc Vương Khải thì vô cùng tức giận.Hắn rút khẩu súng được nạm vàng ra,lắp đạn vào.

-”Xem ra phải phí sức rồi!”-môi mỏng khẽ nhếch lên.

Cùng lúc có Hoắc Gia Quân bước vào.

-”Ngạn,cậu đã sẵn sàng chưa?”-anh ta cười hỏi.

-”Đi thôi!”-hắn đeo kính đen lên,bước ra khỏi căn phòng.

Hai người đàn ông anh tuấn cùng đi.Đằng sau còn có một đoàn vệ sĩ.

Trận đấu này sẽ thắng hay bại?

Tại biệt thự Hắc-Khải

Tổ Uyên cùng Hắc Vương Khải cùng ngồi ở ghế salon.Anh ta đang nhàn nhã uống trà.

-”Nè!”-cô gọi.

-”Có chuyện gì sao?”-anh vừa đọc báo vừa trả lời.

-”Nếu hắn ta kéo đến đây vậy phải làm sao hả?”-cô túm lấy áo anh ta.

-”Tôi biết,hiện tại cũng là đang chờ hắn tới!”-anh nhếch môi.

-”Vậy..tôi thì sao hả!”-cô lấp bắp.

-”Cứ ngồi im ở trên đây là được rồi.Nếu muốn cô có thể nhìn ra ngoài mặt kính vì bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy bên trong.”

-”Ồ!”-cô gật đầu.

Cùng lúc có tiếng súng vang lên,kèm theo tiếng hét của một người làm.

-”Hắn nhanh hơn tôi tưởng!Cô ngồi đây nhé!”-nói rồi anh ta đứng dậy,đóng cửa phòng.

Bạch Tử Ngạn cùng Hoắc Gia Quân tiến vào trong sân biệt thự.

-”Các anh nhanh hơn tôi nghĩ đấy!”-Hắc Vương Khải vỗ tay.

-”Anh giấu cô ấy ở đâu?”-Bạch Tử Ngạn lên tiếng.

Hoắc Gia Quân ngồi trên ghế,hứng thú thưởng thức hình ảnh trước mắt.Anh vốn dĩ muốn tới đây giúp bạn nhưng xem ra khỏi cần.Vậy nên đành ngồi đây hưởng ứng.

-”Anh nghĩ tôi sẽ nói sao?”-Hắc Vương Khải nói.

-”Vậy thì tôi cũng không trách!”

Bạch Tử Ngạn nói xong hướng lên trên tầng.

-”Bạch Tố Uyên,tôi đếm từ một đến ba.Nếu cô không xuống đây thì tôi không chắc những người không liên quan sẽ bị thương!”

Nói xong hần hướng phía trên trời,nổ súng.

-”Pằng..!”

-”Một!..”

-”Hai!”

Mùi súng hướng về phía Hắc Vương Khải.

-”Ba!”

-”Dừng tay!”

Bạch Tử Ngạn đang định nổ súng thì cô lên tiếng.

-”Tố Uyên sao cô lại xuống đây?Tôi chẳng phải bảo cô ở yên đấy sao?”-Hắc Vương Khải nói với cô.

-”Xin lỗi nhưng tôi không thể làm liên lụy đến anh được!”-cô cười với anh.

Bạch Tử Ngạn thấy cô cùng tên đó tình chàng ý thiếp thì rất khó chịu.Hắn lên tiếng.

-”Hừ!Tôi còn tưởng cô sẽ để mặc hần ta!”

-”Đây là chuyện của tôi với anh!Không cần thiết phải lôi người khác vào.”-cô đưa ánh mắt vô cảm về phía hần.

Chết tiệt,cô còn dám nhìn hần như người xa lạ?Được lắm.

-”Tốt!Vậy thì mau cùng tôi trở về!”-hắn đang định kéo tay cô đi.

-”KHÔNG!”-cô nói to.

-”Vậy thì đồng nghĩa với việc Hắc Vương Khải sẽ..!pằng..!”

Bạch Tử Ngạn nhắm về phía Hắc Vương Khải,cũng may anh đã tránh được.

Tố Uyên nhìn thấy anh ta không bị thương thì thầm thở nhẹ.Bạch Tử Ngạn chính là satan.Tại sao hần lại tàn bạo như vậy.Hắn đã giết chết con của cô.Bây giờ còn muốn ép buộc cô nữa sao?

Nước mắt không kìm nén được lại lăn rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

-”Đủ rồi!Trò chơi này là tôi bày ra,vậy nên tôi sẽ là người kết thúc nó!”-cô tiến đến gần hần.

-”Cô muốn làm gì?Đừng quên cô sẽ không thể rời khỏi tôi!”-Bạch Tử Ngạn nói.

-”Đúng vậy!Tôi không thể rời khỏi anh.Nhưng tôi biết cách để trò chơi này chấm dứt!”-cô lấy tay cầm súng của hần,đặt vào trái tim.

-”Mau dừng lại trước khi quá muộn!”-mặc dù tỏ ra bình thản nhưng trong thâm tâm hần đang rất sợ hãi.

-”Tôi đã mệt mỏi lắm rồi.Cũng nhiều lần muốn bóc hơi khỏi cuộc sống tàn tã này.Nhưng hôm nay,nó sẽ được chấm dứt!”-cô cười lớn,nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

-”Uyên nhi,tốt nhất nên biết mình đang làm gì!”-hần cố rời tay khỏi tim cô nhưng cô đang giữ rất chặt.

-”Tôi muốn cảm ơn anh vì những gì anh đã làm cho tôi!Bao gồm tình yêu lẫn thù hận.Bây giờ tôi chết đi,hai ta sẽ không còn vẩn vơ gì nữa..Anh đã giết chết cha mẹ tôi,cũng làm mất đi đứa con của tôi.Tôi không còn lí do gì để sống nữa.Cảm ơn anh rất nhiều,cũng xin lỗi vì cha mẹ tôi đã phá đi hạnh phúc của cuộc đời anh.Bạch Tử Ngạn..!”

-”Pằng..!”

-”KHÔNG!”-Hần hét lớn.

Thân hình bé nhỏ ngã vào vòng tay của hắn.Máu tươi loang lổ nơi trái tim.Nơi đó đau lắm!Cả về hình thức lẫn bên trong.

Hắc Vương Khải khi thấy cô ngã xuống,hắn phải định thần lại mới có thể chấp nhận được chuyện đã xảy ra.

-"Người đâu!Mau gọi xe cấp cứu!"-anh nói lớn.

-"Bạch Tử Ngạn!Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì tôi nhất định liều chết với anh!"-anh nói với hắn.

Bạch Tử Ngạn đã không còn tâm trí nữa rồi.Hắn vô hồn chạm vào vết thương của cô.Máu chảy ra cả bàn tay.

-"Ngạn!Xe cấp cứu tới rồi mau đưa cô ấy ra!"-Hoắc Gia Quân nói.

Hắn nhanh chóng bế cô vào xe.Chiếc xe chạy rất nhanh đến bệnh viện.

Các bác sĩ đều vội vàng kéo cô vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ gọi người nhà bệnh nhân vào.Thấy cả ba anh chàng liền không biết gọi ai.Hoắc Gia Quân liền đứng dậy.Thấy hai người kia một người thì vô hồn,một người thì sốt sắng đi đi lại lại.

-"Để tôi!"-nói rồi anh đi cùng vị bác sĩ.

Vào phòng cấp cứu,thấy cô đang khép hờ hai mắt,khẳng định là có thể vẫn đang tỉnh táo.

-"Bệnh nhân đang mang thai,anh có đồng ý cho cô ấy phẫu thuật gấp viên đạn ra không?Cũng may nó chỉ nằm cách tim 4cm nên không ảnh hưởng gì đến thai nhi!"-bà bác sĩ nói.

Hoắc Gia Quân nhìn cô,không do dự đáp.

-"Phẫu thuật đi!"

Bỗng dưng bàn tay của cô nắm lấy tay anh.Anh nhìn về phía cô.

-"Xin..anh đừng nói..cho..Bạch Tử..Ngạn..biết..về chuyện..mang thai!"-cô nói rất bé nhưng anh có thể nghe được.

-"Cô yên tâm,tôi sẽ không nói."

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng vào,cả ba người đàn ông cùng ngồi ở bên ngoài chờ đợi.

19. Chương 19: Tự Do

Phòng bệnh toàn là mùi thuốc khử trùng.Tổ Uyên nằm trên giường,ánh mắt hướng lên trần nhà.Đột nhiên cửa phòng được mở ra.Cô nghĩ là Bạch Tử Ngạn nhưng không phải,đó là Hoắc Gia Quân.Anh ta vẫn ở lại ư,vậy mà cô cứ nghĩ đã đi từ lâu rồi.

-"Cô Tổ Uyên,tôi muốn nói chuyện với cô một chút.Nhân lúc Ngạn không có ở đây!"-anh ta ngồi xuống ghế.

-"Có chuyện gì sao?"-cô nói nhẹ.

-"Tôi muốn biết ai nói với cô là Ngạn đã giết chết đứa bé trong bụng cô?"-anh ta vất hai chân lên.

-"Là Hàn..An Nhiên!"

Nghe được câu trả lời,Hoắc Gia Quân vỗ tay một cái.

-"Quả là tôi đoán không sai!"

-"Nếu anh đã biết vậy sao còn hỏi lại tôi?"-cô xoay người nói.

-"Tôi chính là muốn cô nghĩ lại.Cô ta rất yêu Ngạn.Nhưng lại thấy anh ấy có mối quan hệ không rõ ràng với cô.Vậy đương nhiên cô ta sẽ bịa chuyện,làm cô và Ngạn hiểu lầm nhau!"

Đúng rồi,sao cô lại có thể hồ đồ đến vậy.Biết rõ Hàn An Nhiên có ác cảm với mình mà lại đi tin cô ta.Là cô đã nghĩ xấu về hần.

-”Cô muốn tin hay không cũng được.Nhưng tôi thấy Ngạn chưa từng hồ đồ vì một người con gái nào,kể cả Tuyết Nhi.Mong cô dành thời gian nghĩ kĩ về chuyện này!”

Nói xong,anh ta đứng dậy rồi rời khỏi căn phòng.

Lúc Hoắc Gia Quân rời đi cũng là lúc Bạch Tử Ngạn đi vào.

Về mặt của anh thật tiều tụy,đôi mắt lơ đãng như thể đêm qua anh không ngủ.

-”Tôi đã dọn vú Dung nấu cháo mà cô thích.Mau dậy ăn đi!”-giọng anh có chút khàn.

-”Tôi không muốn ăn!”-cô lẩm bẩm.

-”Vậy nằm ngủ một chút!”-hần chẳng những không tức giận mà còn dịu dàng.

-”Tại sao tôi vẫn còn sống?”-dù cô nói bé nhưng hần nghe rất rõ,không thiếu chữ nào.

-”Điều đó chứng tỏ 1 điều.Vận mệnh của cô là mãi mãi ở bên tôi.Thế nào đi nữa cô cũng không thể rời khỏi tôi.”-hần nói.

-”Bạch Tử Ngạn!Xin anh hãy hiểu cho tôi đi mà!Tôi không muốn ở cạnh anh,đối với tôi việc đó còn ghê sợ hơn cả chết.Vậy nên chúng ta căn bản không thể ở bên..!”-nước mắt chảy dài thấm đẫm gối.

-”Cô muốn thế nào?”-hần trả lời rất điềm tĩnh nhưng trong lòng thì nhói lên.Cô ghê tởm hần đến vậy sao?Đến nỗi chết cũng muốn rời khỏi hần.

-”Tôi muốn được tự do!”-cô nói rõ ràng từng chữ.

Tổ Uyên năm lần bảy lượt muốn thoát khỏi hần.Chẳng lẽ hần đã sai?Giữ cô ở bên cạnh thật sự là sai sao?Tâm trí hần giờ đây rất rối bời.

-”Cô thật sự muốn rời khỏi tôi?”-hần hỏi lại.

-”Đúng vậy!”-cô vẫn kiên quyết trả lời.

-”Cho dù mất đi vinh hoa phú quý,người hầu kẻ hạ.Hay là tiền bạc,vật chất sao?”-hần nhìn lên khuôn mặt xanh xao của cô.

-”Đúng vậy!”

-”Cho dù..!Rời đi cô sẽ không thể..yêu tôi?”

-”Đúng..vậy!Yêu anh là việc tôi cảm thấy hối hận nhất từ trước đến giờ.”-cô nhếch môi.

....

Hần im lặng một hồi lâu,sau đó mới lên tiếng.

-”Được rồi!Tôi sẽ cho cô tự do!”-hần nhắm mắt,chốt lại một câu.

-”Anh nói..thật chứ?”-dù có vui nhưng trong lòng cô lại thấy mất mát.

-”Tôi trước giờ chưa từng nói dối.Nhưng tôi có một điều kiện!”

-”Là gì?”-cô nhíu mày.

-”Tốt nhất là cô hãy đi thật xa khỏi tầm nhìn của tôi.Nếu tôi còn bắt gặp cô một lần,điều đó có nghĩa là cô sẽ phải trở lại bên tôi mãi mãi.Lúc đấy dù cô có chết trước mặt tôi cũng không để cô rời đi!”-ánh mắt hần có vẻ phức tạp.

-”Đ..được!”-cô ngược mắt lên nhìn hần.

Bạch Tử Ngạn tới gần,bàn tay nắm lấy cằm cô.Môi mỏng dán lên đôi môi nhợt nhạt của cô.Đó có lẽ là nụ hôn cuối cùng.Nó chỉ như chuồn chuồn lướt.Không hề rướm rà nhưng cả cô và hần trong lòng đều cảm thấy đặc biệt hơn so với những nụ hôn trước kia.

Là cô và hấn đã nảy sinh tình cảm sao? Không thể nào, thật hồ đồ. Hấn trước giờ đối với cô chỉ có thù hận và chiếm đoạt. Cô ngoài ngưỡng mộ và biết ơn hấn thì cũng chỉ có một chút tình cảm. Căn bản là không thể.

Hấn lưu luyến nhìn cô một lượt.

-”Bắt đầu từ giờ phút này trở đi, yêu cầu của tôi có tác dụng..!”

Nói rồi hấn xoay người, đi ra khỏi phòng bệnh. Một đàn vệ sĩ cũng theo đó mà đi mất.

Tổ Uyên nhìn về phía chân trời. Bàn tay lại xoa phần bụng bằng phẳng của mình. Cô đã được tự do rồi. Tự do cô vất vả mới lấy lại được, rồi cuộc cũng thành công.

Nước mắt lại thi nhau chảy xuống trên khuôn mặt thanh tú. Đáng lẽ ra cô nên vui mừng mới phải. Tại sao lại khóc chứ? Cùng lắm sẽ không được nhìn thấy hấn nữa. Cô sẽ dành phần đời còn lại để quên hấn. Thay hấn chăm sóc cho bảo bảo.

....

-”Bảo bối à! Chúng ta đã được tự do rồi. Con sẽ không trách mẹ chứ? Có trách cũng trách mẹ con ta không thể nào với tới cha được! Con yên tâm mẹ sẽ hoàn thành nghĩa vụ thay cho cha con! Con hãy bình an mà ra đời nhé!”-cô mỉm cười, bàn tay lại xoa lên bụng.

Đối với cô, bảo bảo mới là quan trọng nhất. Cô sẽ thật vui vẻ, hưởng thụ cuộc sống không bị gò bó. Rồi sống hạnh phúc bên cạnh con. Chỉ cần thế là đủ.

..Và hấn

sẽ là hồi ức tuyệt đẹp với cô..! Một hồi ức không bao giờ quên..!

20. Chương 20: Ba Năm Sau

Tại một buổi tiệc ngoài trời, mọi thứ trang hoàng thật vui mắt. Hôm nay chính là ngày ra mắt bộ sưu tập ”Delicate comely”.

Các tín đồ thời trang nổi tiếng đều đổ về nơi đây, muốn xem xem bộ sưu tập được ấp ủ lâu sẽ ra sao.

Và người sáng tạo ra nó không ai khác, chính là Valeria-một nhà thiết kế thời trang mới nổi. Thật không ai tin cô mới chỉ có 18 tuổi. Những đường nét trong trang phục của cô gợi cho người ta một cảm giác tinh tế và hoà nhã.

-”Cảm ơn các bạn đã dành thời gian đến với buổi ra mắt bộ sưu tập Delicate comely. Và nhà thiết kế Valeria hôm nay đặc biệt tới đây, trả lời mọi câu hỏi do các bạn đặt ra. Xin hãy cho một tràng pháo tay!”-MC nữ nói.

Khán giả ở dưới đồng loạt vỗ tay.

Không lâu sau, bước ra từ trong sân khấu là một cô gái thật xinh đẹp, kiêu diễm. Đôi mắt cô tựa như thiên sứ lay động lòng người, không những vậy cô còn khoác lên mình bộ váy trắng xoè. Cô nở một nụ cười làm khán giả phía dưới đều muốn gục ngã.

-”Xin chào, tôi là Valeria. Tôi rất vui vì quý vị đã đến buổi ra mắt ngày hôm nay..”

-”Vâng thưa cô Valeria, hiện nay trên một số trang báo có nói cô mới chỉ 18 tuổi, điều đó có phải sự thật không?”-một phóng viên hỏi.

-”Đúng vậy, có thể mọi người không tin nhưng tôi mới 18 tuổi!”-cô cười nhẹ.

-”Tôi được biết bộ sưu tập Delicate comely đã được rất nhiều người biết đến. Vậy cô có nghĩ sẽ cùng một công ty lớn nào đó hợp tác không?”-một người khác hỏi.

-”Tôi cũng không biết trước, nếu có công ty nào muốn hợp tác cùng tôi thì tôi rất sẵn lòng..!”-cô trả lời.

Khán giả phía dưới đồng loạt vỗ tay. Ai nấy đều rất hài lòng về cách trả lời của cô gái này.

Buổi ra mắt rất nhanh kết thúc.Khi cô lấy xe chuẩn bị về nhà thì một người phụ nữ tiến đến gần.

-”Xin chào,cô là cô Tổ Uyên-Valeria đúng không?”-cô ấy cười nói.

-”Đúng vậy,có chuyện gì sao?”-cô trả lời.

-”Công ty chúng tôi đang cần một nhà thiết kế tài năng.Vậy nên tôi muốn mời cô hợp tác cùng chúng tôi.Cô thấy thế nào?”

-”Tôi rất sẵn lòng..!Vậy công ty của cô là..?”-cô cười nhẹ.

-”À,tôi chỉ là quản lý ở đây thôi.Nhưng ông chủ công ty tôi giao toàn bộ trọng trách cho tôi.Đây là danh thiếp của tôi!”-cô ấy nói.

Tổ Uyên cầm lấy tờ danh thiếp.

-”Có gì tôi sẽ liên hệ sau,tạm biệt!”-cô vẫy tay.

-”Hẹn gặp lại!”-cô ấy mỉm cười rồi bước đi!”

Cất tờ danh thiếp vào túi xách,cô mở cửa xe rồi ngồi vào.Cùng lúc điện thoại reo lên.

-”Alo?”-vừa thắt dây an toàn,cô trả lời.

-”Mommy à,người sắp về chưa vậy con đã chờ người lâu lắm rồi đó!Bụng của con cũng sắp teo lại rồi!”-giọng một bé trai nghịch ngợm vang lên.

-”Tiểu Vũ,không phải mommy nói con ăn cùng bác giúp việc sao?Con lại không nghe lời rồi!”-cô mỉm cười nhưng cố hằn giọng.

-”Nhưng phải có mommy ăn cùng Tiểu Vũ mới ăn a!”-cậu bé cười nghịch ngợm.

-”Được rồi,bây giờ mommy liền về.Con mau thay quần áo đi!”-cô khởi động xe.

-”Tuân lệnh mommy!”-cậu bé đập máy.

Cô lái xe về nhà,đã thấy bóng dáng nhỏ bé chạy ra.

-”Mommy!”-cậu bé tinh nghịch dang tay ra.

-”Tiểu Vũ,con ở nhà có ngoan không?”-cô mỉm cười xoa đầu cậu bé.

-”Ng ngoan lắm ạ!Mommy người mau thưởng cho Tiểu Vũ đi!”-nói rồi cậu bé chìa má ra.

Cô đặt một nụ hôn lên má cậu bé.

-”Được rồi,con muốn ăn gì nào?Mommy lập tức đưa con đi!”

-”Con muốn ăn don chicken!”

Cô mỉm cười,đưa cậu bé vào trong xe rồi đi đến cửa hàng ăn.

Đến nơi,mới thấy nhà hàng thật là đông.Cô dắt tay Bạch Tử Vũ vào,chọn chỗ ngồi rồi ngồi vào.

-”Tiểu Vũ,con muốn ăn gì mau gọi đi!Con muốn ăn bao nhiêu cũng được!”-cô bẹo má cậu.

-”Mommy con muốn ăn combo2!”

Người phục vụ mỉm cười vì độ đáng yêu của cậu bé.Cách ăn mặc của cậu cũng thật sành điệu.Không ai có thể tin cậu mới có 2 tuổi.Mái tóc xoăn đi cùng đôi đồng tử màu xám.Khẳng định lớn lên chắc chắn sẽ có nhiều cô gái bao quanh.

Khi người phục vụ đi rồi,bỗng có một người phụ nữ bụng hơi nhô lên,có lẽ cô ta đang mang thai.Cô bước đến.

-”Tổ Uyên,thật không ngờ lại gặp cô ở đây!Cậu bé này là..!”-không ai khác chính là Lệ Ngọc Băng.

Tổ Uyên hoảng hốt.Nếu cô ta nói lại chuyện này với Bạch Tử Ngạn thì cô sẽ bị tóm.Hắn ta không hề biết sự tồn tại của Tiểu Vũ ở trên đời này.Nếu hắn biết thì chỉ cần nhắc một ngón tay cô đã hoàn toàn trở về bên hắn.Không thể nào để nó diễn ra được!

-”À xin chào!Đây là một cậu bé vô gia cư,tôi muốn đãi cậu bé một bữa.Không biết cô sao lại ở đây?”-Tổ Uyên cố nặn ra nụ cười.

-”Mommy!Con không phải cậu bé vô gia cư!”-Bạch Tử Vũ bấu môi,khoanh hai tay trước ngực.

Lệ Ngọc Băng đứng một bên nhìn cậu bé.Quả thật giống với Bạch Tử Ngạn.Như hai giọt nước vậy.Từ phong thái đến vẻ ngoài.

-”Cô yên tâm,tôi sẽ không nói với anh ấy!”-cô mỉm cười,xoa xoa cái bụng của mình.

Lúc này Tổ Uyên mới để ý đến phần bụng của Lệ Ngọc Băng.Trái tim đập dồn dập..

Là con của..hắn sao?Trong lòng cô như đã vỡ nát.Cố giữ hô hấp ổn định lại,cô kéo tay Bạch Tử Vũ.

-”Tôi mong cô sẽ không nói lại chuyện này với anh ta.Vả lại nếu có nói cũng sẽ thiệt thòi cho cô.Nếu anh ta biết được mình có một đứa con trai liệu sẽ quan tâm đến đứa bé trong bụng cô hay không?”-Tổ Uyên mỉm cười,bàn tay bị nắm đến trắng bệch.

-”Cô hiểu nhầm tôi rồi!Tôi là muốn khuyên cô hãy quay về với anh ấy! Ba năm này anh ấy luôn đi khắp mọi nơi với mong muốn gặp được cô.Có trời mới biết anh ấy đau lòng tới mức nào!Tôi chỉ muốn cô quay về bên anh ấy!”-Lệ Ngọc Băng nói.

Hừ!Đau lòng sao?Vậy mà hắn vẫn có con với người phụ nữ khác?

-”Tôi đi trước,tạm biệt!”

Vừa nói Tổ Uyên nắm tay Bạch Tử Vũ ra khỏi cửa hàng.

-”Băng nhi,em đi đâu vậy?Làm anh tìm em mãi!”-Một giọng nói nam quen thuộc vang lên.

-”Vương Khải,em vừa gặp cô ấy!”-Lệ Ngọc Băng kéo tay người đàn ông.

-”Là Tổ Uyên à?”-không ai khác chính là Hắc Vương Khải.(í hì hì sốc chưa><>

-”Đúng vậy!Không những cô ấy còn đi với một bé trai.Chính là con trai của hai người họ!”-cô mỉm cười.

-”Vậy sao?Anh lập tức nói với Bạch Tử Ngạn!”

-”Đừng,Khải!Em đã hứa với cô ấy không được nói cho anh ta.”-cô mím môi.

-”Vậy không nói cũng được!Em đừng phiền lòng!Anh đảm bảo hai người họ sẽ quay về bên nhau.Cần thận ảnh hưởng đến con!Được không?”-anh ta ôm cô vào lòng.

-”Ừm!”-cô cười nhẹ.

Tổ Uyên đưa Bạch Tử Vũ tới một quán ăn khác.Gọi đồ cho con,cô chỉ ngồi nhìn ra cửa sổ.

Quả nhiên hắn đã có hạnh phúc riêng...Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô.Bao nhiêu thương nhớ,đau xót cô phải chịu trong ba năm qua đối với hắn không là gì cả...

-”Mommy,sao mommy lại khóc?”-cậu bé đưa khăn giấy đến trước mặt cô.

Quên mất đang có con trai ở đây,cô thu hồi nước mắt lại,mỉm cười nhận lấy khăn giấy.

-”Mommy không sao!Tiểu Vũ ăn có ngon không?”

-”Ngon lắm!Mommy người mau ăn cùng Tiểu Vũ đi!”-nói rồi cậu bé đưa cho cô miếng hamburger.

Cô cầm lấy rồi ăn,cảm thấy cuộc sống thế này là quá đủ rồi.Có một cậu nhóc đáng yêu ở bên,đối với cô là quý lắm.

Sau khi ăn xong,Tổ Uyên đưa cậu bé về nhà.Đỗ mãi cậu mới chịu ngủ.

Cô mở ngăn kéo ra, là một tập ảnh của hân. Đó là những tấm ảnh cô chụp trộm hân khi còn ở bên hân.

Ngắm mãi, ngắm mãi cô cũng không thấy chán. Kết cục này là do cô chọn, biết là mình không có quyền nhưng sao trái tim vẫn đau quá. Liệu trong 3 năm hân có từng nhớ đến cô một chút không? (nhớ nhiều chút đó má nội >

Cô cất tập ảnh lại vào ngăn kéo. Ngắm nhìn cậu bé đang ngủ say. Thật là, như hai giọt nước vậy. Nếu một ngày hân bắt gặp Tiểu Vũ trên đường cô không chắc hân có không nhận ra đó là con trai của hân không.

- "Con à! Mommy mong lớn lên con sẽ không hư như daddy!"

Cô hôn nhẹ lên má cậu bé rồi rời khỏi phòng.

Giới thiệu nhân vật mới:

Hello các bạn, mình là Bạch Tử Vũ, con của Bạch Tử Ngạn và Bạch Tổ Uyên.

Sở thích của mình là trêu mommy và mặc quần áo đẹp, ngoài ra mình còn thích ăn donchicken các bạn nếu iu mình thì hãy để lại nhaaa ilu ilu ilu

21. Chương 21: Gặp Lại

Sáng hôm sau, Tổ Uyên thức dậy đã phát hiện điện thoại rung chuông. Cô nhấn nghe, một giọng nữ quen thuộc vang lên.

- "Xin chào Tổ Uyên, tôi chính là người hôm trước muốn hợp tác với cô. Ngày kia cô rảnh chứ, chúng tôi định bắt đầu nghĩ ý kiến về bộ sưu tập hè." - (xem lại chương 20)

- "À vâng, tôi rảnh. Cô nhấn tin lại địa chỉ, tôi sẽ đến đúng giờ!" - cô nói.

- "Vâng được, hẹn gặp lại!"

Cô cúp máy, mở cửa phòng Bạch Tử Vũ ra. Thấy cậu bé vẫn đang say ngủ. Cô khẽ đóng cửa lại, mặc quần áo rồi đi mua một số thứ.

Khu mua sắm India

Tổ Uyên rẽ vào gian hàng đồ cho trẻ em. Cô mua rất nhiều đồ, từ lúc sinh Bạch Tử Vũ ra việc cô thích nhất là mua quần áo đẹp cho con.

Chọn mãi cô mới rời khỏi cửa hàng kids.

Xuống tầng, cô rẽ vào don chicken. Bỗng nhiên gặp một bóng dáng rất quen thuộc.

Là Uyển Nhi... (chị em thân của n9 đó ạ)

Cô định tới gần, lại thấy Hoắc Gia Quân đang đi cạnh chị ấy. Không được, nếu anh ta nhìn thấy cô chắc chắn sẽ nói lại với Bạch Tử Ngạn. Khoan đã! Chẳng lẽ người vị hôn thê mà chị ấy hay nhắc đến chính là Hoắc Gia Quân sao?

Mãi nghĩ mới thấy hai người họ sắp đi đến, cô chạy một mạch thật nhanh ra khỏi khu mua sắm.

Đến khi vào gara, ở trong xe rồi cô mới kịp thở. Lái xe nhanh về nhà, chắc về cô sẽ tự nấu gì đó cho cậu bé ăn.

Cùng lúc đó, tại cao ốc Bạch Thị

Nói đến Bạch Tử Ngạn, ba năm này anh luôn vui đầu vào công việc. Để có thể quên được cô, anh đã đi du lịch biết bao nhiêu nơi. Nhưng cuối cùng hi vọng gặp lại cô cũng chỉ là con số không.

Về ngoài lạnh lẽo của anh khi Tổ Uyên đi có thể nói đã tăng gấp bội. Đôi mắt xám nhìn vào đã thấy sợ hãi. Cứ ai lỡ nhắc đến cô một chút đã bị trừng phạt rất nặng, thậm chí là mất mạng. Mỗi đêm anh đều uống rất nhiều rượu, vì sợ nhắm mắt lại hình ảnh của cô lại hiện lên.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Bạch Tử Ngạn trở nên tỉnh táo. Là Uyên nhi sao? Cô ấy đã quay lại?

Hắn hấp tấp chạy ra mở cửa, nhưng không phải khuôn mặt xinh đẹp hắn hằng đêm mong nhớ mà là thư ký Kỷ. Hắn thất vọng trở lại ghệt ngồi, đặt tay lên trán rồi nhắm mắt lại.

- "Thưa tổng tài, quản lý chi nhánh ở thành phố A nói đã tìm được đối tượng hợp tác. Ngày kia anh sẽ có mặt ở đó, cùng lên ý tưởng về bộ sưu tập này.!" - anh ta đẩy kính, nói.

- "Tôi biết rồi, ra ngoài đi!" - Bạch Tử Ngạn lạnh lùng nói.

Lúc thư ký Kỷ ra ngoài, hắn mở điện thoại ra. Đây chính là hình của cô, nhân lúc cô ngủ hắn đã chụp lại.

Hắn lấy ngón tay vuốt nhẹ màn hình, ngửa cổ lên ghế.

Bao giờ mới có thể quên được cô?

...

Chả mấy chốc đã đến ngày Tổ Uyên đi tới công ty mới hợp tác.

Cô gọi điện nhờ một số người quen trông Bạch Tử Vũ nhưng ai cũng bận, vậy nên đành mang cậu bé theo.

- "Tiểu Vũ, con nhớ là không được nghịch ngợm đó!" - cô nhăn mặt, bẹp má cậu bé.

- "Ai yà mommy! Con sẽ không nghịch ngợm mà người mau bỏ tay ra đi đau quá!" - cậu bé nói.

Vì Tổ Uyên là nhà thiết kế thời trang nên cậu được mẹ ăn mặc cho rất sành điệu. Áo phong trắng được đi với quần bò rách gối. Ngoài ra trên cổ cậu còn đeo một chiếc lắc bạc.

Đến nơi, cô dắt tay cậu vào công ty. Mọi người ai nấy đều trầm trồ. Nhưng đều chung một câu hỏi là sao cậu bé này lại có nét giống với vị tổng tài trẻ tuổi của họ vậy? Dù rất ít khi tới chi nhánh này nhưng nhân viên đã gặp mặt hắn là y như rằng không bao giờ quên được.

Cô quản lý chạy ra tiếp đón Tổ Uyên.

- "Xin chào, cậu bé này là ai vậy? Đáng yêu quá!"

Bạch Tử Vũ được khen thì thích lắm, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp.

- "Nó là con trai tôi!" - Tổ Uyên trả lời.

- "Trời! Trước giờ tôi không hề hay biết cô còn có một đứa con!" - cô ấy há hốc mồm.

- "Ừm... chuyện này không mấy ai biết vì tôi không muốn vì sự nghiệp mà ảnh hưởng đến vấn đề cá nhân!" - cô cười.

- "À vâng! Tổng tài của chúng tôi nói có thể ngài ấy sẽ đến muộn nên chúng ta cứ việc bàn luận xong, nếu ngài ấy tới kịp thì kịp còn không thì có thể để lúc khác. Cô cứ để cậu bé ở đó, sẽ có người trông chừng!" - cô quản lý nói.

Tổ Uyên đi theo cô ta vào phòng. Họ thảo luận rất lâu về vấn đề ra mắt bộ sưu tập hè.

Bạch Tử Vũ thấy ngồi một chỗ thì thật nhàm chán, cậu lén trốn nhân viên ra khỏi phòng.

- "Oa! Thế giới của mình đây rồi, thật hấp dẫn quá hihhi!" - cậu bé giơ hai tay lên, hít thở không khí ở bên ngoài.

Bạch Tử Ngạn đi cùng Hoắc Gia Quân vào, vì dự án lần này cũng có anh ta tham gia. Trước giờ Bạch thị và Hoắc thị luôn cùng nhau hợp tác.

Bạch Tử Vũ thấy có hai người mặc đồ đen, đeo kính đen mới nhớ đến lời mommy nói. Đó là biểu hiện của mấy gã côn đồ (cute hơn daddy rồi em iu oii!)

Lại nhớ tới lời mommy dặn, là đàn ông không sợ bất cứ chuyện gì. Cậu bé nuốt nước bọt, ngồi chễm chệ ở cửa ra vào.

Hai người đàn ông chuẩn bị đi vào thấy một đứa bé đang chắn đường. Bạch Tử Ngạn thấy kì lạ, trước giờ công ty của hắn chưa từng có trẻ con. Hắn cùng Hoắc Gia Quân tới gần cậu bé, tháo chiếc kính đen xuống.

- "Trời? Ngạn?! Mình chưa từng nghĩ cậu sẽ có con! Sao chuyện trọng đại như vậy cậu lại có thể giấu mình? Mình cứ nghĩ chúng ta là bạn.." - Hoắc Gia Quân sững sờ nói, cậu bé này so với Bạch Tử Ngạn như hai bản sao vậy.

Bạch Tử Ngạn cũng thấy lạ.

- "Im miệng!" - hắn nói.

- "Chú này thật xấu quá! Sao chú có thể cấm người khác nói chứ? Mommy nói cấm đoán người khác chính là sai đó!" - Bạch Tử Vũ khoanh tay trước ngực.

- "Này cậu nhóc! Mommy của cháu là ai hả?" - Bạch Tử Ngạn nói.

- "Mommy chính là mommy!" - cậu đứng dậy, làm như vẻ người lớn.

Tổ Uyên khi họp xong mới không thấy cậu bé đâu, cô hốt hoảng chạy đi tìm lại thấy cậu đang nói chuyện với hai người đàn ông khí thế bồng bồng. Không mải lo nghĩ cô chạy đến. Ngồi xổm trước mặt cậu bé.

- "Tiểu Vũ! Mommy đã nói con không được chạy lung tung mà? Con lại không nghe lời? Mommy sẽ không cho con mua quần áo đẹp, không cho con ăn don chicken trong vòng một tháng!" - cô lấy cả hai tay bóp hai bên má cậu bé.

- "Mommy con chính là dạy bảo lại chú dẫn này! Mommy nên khen con mới phải!" - cậu bé bĩu môi.

Nhắc đến hai người đàn ông, cô bắt đầu chảy mồ hôi lạnh. Tiểu Vũ à Tiểu Vũ? Ai không gây chuyện sao con lại đi gây chuyện với người lạnh lùng đến bức chết ta chứ! Cô nhắm mắt một lúc, lại cúi đầu.

- "Hai vị tiên sinh! Tôi xin lỗi vì con trai tôi chưa hiểu chuyện, mong hai vị bỏ..!" - đang nói, cô ngẩng mặt lên nhìn.

Là HẮN?? BẠCH TỬ NGẠN!!

Lần này cô chết chắc rồi!!

Tổ Uyên, mày phải bình tĩnh, bình tĩnh!

Cô hít thở sâu, bế Bạch Tử Vũ lên!

Chuồn.. là thượng sách.!

Đang định nhấc chân lên chạy, đột nhiên có tiếng nói đằng sau.

- "Em cứ thử chạy xem!" - vẫn là giọng nói quen thuộc ấy.

Cô run rẩy, biết là kể cả chạy hắn cũng lôi cô về.

Cô từ từ xoay người lại, nghĩ rằng hắn sẽ mắng chửi cô tới tấp, nhưng hắn không những không nói gì mà còn ôm cô.

Hắn.. chính là Bạch Tử Ngạn sao?

- "Dám mang con của anh đi chạy trốn, em được lắm! Lần này anh phạt em ở bên anh cả đời!" - hắn nói.

Hắn bỏ cô ra, lại nhìn cậu bé ở đang ở trên tay cô.

Bạch Tử Vũ đang không hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên cả người như được nhấc bổng lên không trung.

Tổ Uyên ngạc nhiên, ở với Bạch Tử Ngạn lâu như vậy, bây giờ cô mới được nhìn thấy hắn bế một đứa trẻ.

-”Con tên là gì?”-hắn ta hỏi cậu bé.

-”Bạch Tử Vũ ạ!”-cậu bé nhanh nhẹn trả lời.

-”Nghe này!Ta chính là daddy của con!Mommy xấu xa đã tách chúng ta ra đó!Phải phạt mommy thôi!”-hắn cười.

-”Thật vậy ạ?Con có daddy sao?”-cậu bé vui vẻ nói.

-”Đúng vậy!Mau gọi ta daddy nào!”-hắn xoa đầu Bạch Tử Vũ.

-”Daddy daddy!”-cậu bé đang hay tay ôm cổ hắn.

Tổ Uyên nhìn một màn trước mắt,thấy lúc trước mình thật sai lầm khi nghĩ hắn giết chết con..

Hoắc Gia Quân thấy người bạn lâu năm của mình được vui vẻ trở lại,anh rất vui mừng.Nên để một nhà ba người họ với nhau.Anh cũng nên về với Uyên nhi đi thôi.

Bạch Tử Ngạn vui đến mức gọi máy bay tư nhân của anh tới,đưa Tổ Uyên và Bạch Tử Vũ về nước.

-”Daddy à!Đây là lần đầu tiên con được đi máy bay đó!”-Bạch Tử Vũ nói.

-”Nếu con thích,lần sau daddy sẽ cho con đi thật nhiều!Khi nào chán mới thôi!”-hắn cười,dịu dàng nhìn cậu bé.

— — —
Họ cứ thế,đến lúc trở về biệt thự Bạch Thị.

Phải nói đến người làm,mọi người đều mất chữ A mồm chữ O.Cứ nghĩ tiểu thư sẽ không trở lại nữa,ai ngờ lần này cô ấy trở về còn có thêm một bé trai.

Buổi tối,sau khi đã dỗ Bạch Tử Vũ đi ngủ xong.Cô lại đứng bên cửa sổ,nơi đây có thể nhìn bao quát cảnh vật ở biệt thự. Thật quen thuộc,nó là một hồi ức cùng với hắn.Từng trải qua bao vui buồn...

Bạch Tử Ngạn bước vào,thấy cô trầm ngâm đứng bên cửa sổ thì vòng tay qua eo,ôm chặt cô vào người.

-”Em đang lo lắng điều gì đó?Đúng không?”-hắn nói.

-”Ừm!Em chỉ muốn xin anh một việc,khi nào đưa bé kia ra đời,anh có thể đừng cho tiểu Vũ biết được không?Thằng bé sẽ tủi thân lắm!”-cô xoay người lại,nhìn hắn.

-”Đứa bé nào?”-Hắn nâng cằm cô lên.

-”Hôm trước em có gặp Lệ Ngọc Băng,cô ấy đang mang thai,chẳng lẽ không phải của anh?”-cô nói.

-”Hừ!Cô bé ngốc!Em cứ thấy cô ta mang thai thì là con của anh sao?Đó là của Hắc Vương Khải đó!”-hắn vuốt má cô.

-”Thật vậy sao?”-cô ngạc nhiên.

-”Đúng vậy!Họ chính là vợ chồng sắp cưới.Nhưng do chút hiểu lầm,hai người tách nhau ra.Lúc em vắng mặt anh đã giúp họ gỡ bỏ hiểu lầm.Và giờ họ đã bên nhau!”-hắn dịu dàng nhìn cô.

-”Ồ!”-cô gật đầu!

-”Uyên nhi,anh rất nhớ em!”-hắn ôm cô vào lòng.

Nghe được hắn nói thế,cô rất cảm động.Lại nhớ đến ba năm quá cô đã đau buồn đến mức nào.Bây giờ đã quay lại bên hắn.Vui đến mức nước mắt lại tuôn rơi.

Cô có thể mạnh mẽ đến đâu nhưng trước mặt hắn lại không thể..

-”Uyên nhi,đừng khóc!Nếu em khóc nơi này sẽ rất đau!”-nói rồi hắn đặt tay cô lên trái tim.

Cô vòng hai tay ra,ôm hắn.

Bạch Tử Ngạn rất vui, đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm hấn.
Hôm nay hấn sẽ nói hết những thứ chôn cất trong ba năm.
-”Uyên nhi, anh yêu em!”-hấn cũng ôm cô, nhẹ nhàng mỉm cười.
Tổ Uyên nghe được câu nói của hấn thì kinh ngạc. Nếu hấn đã nói ra, cô cũng không cần giấu giếm thêm nữa.
-”Ngạn, em cũng yêu anh!”-cô ôm hấn chặt hơn, như thể sợ hấn biến mất.
Bạch Tử Ngạn buông cô ra, lấy trong túi áo một chiếc hộp. Hấn mở ra.
Đó là chiếc nhẫn trên đời chỉ có một.
-”Uyên nhi! Gả cho anh, được không?”-hấn mỉm cười.
-”Em đồng ý, đồng ý!”-cô che miệng, cảm động nói.
Bạch Tử Ngạn đeo nhẫn cho cô. Đêm nay, là của riêng họ..sau ba năm xa cách.!

22. Chương 22: Đại Kết Cục

Sáng hôm sau, Bạch Tử Ngạn lập tức kéo cô đến cục dân chính. Mới chốc đã hoàn thành xong tất thủ tục. Tổ Uyên không tin những gì vào mắt mình..cô thật sự đã kết hôn với hấn. Dù nằm mơ cũng không thể nào tin.
Lúc ra khỏi, cô vẫn còn đang mơ màng. Bạch Tử Ngạn thấy thế liền véo má cô.
-”Bé cưng! Em đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”-Hấn nói.
Tổ Uyên lúc ấy mới hoàn hồn lại, cô giật mình trả lời hấn.
-”Không có gì!”
Hai người lại đi tới tiệm đồ cưới, chỉ vài ngày nữa thôi, hôn lễ sẽ diễn ra.
-”Xin chào, hai người muốn chọn gì ạ?”-người nhân viên cung kính nói.
-”Chọn cho cô ấy bộ nào đắt nhất mà hợp!”-Bạch Tử Ngạn nói.
-”Được ạ!”-cô ta kéo Tổ Uyên vào
....
Chỉ một lúc sau, cô đã bước ra với bộ váy xoè, trên còn đính rất nhiều kim cương. Không những sở hữu vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà khi cô mặc những chiếc váy lộng lẫy đều khiến người ta không thể rời mắt.
-”Đẹp quá!”-Bạch Tử Ngạn nói.
Cô then thùng đồ mặt trước lời khen của hấn.
-”Cho tôi lấy bộ này, còn bộ nào na ná cái này không? Lấy hết rồi gói vào cho tôi!”-hấn quệt thề.
Xong xuôi, hai người cùng đi dạo trên phố. Lâu lâu mới có một ngày, họ triền miên đi, cùng nhau hưởng thụ một ngày của riêng mình.

Chả bao lâu, ngày diễn ra hôn lễ cũng tới..!
-”Chỗ này đậm một chút!”-người trang điểm nói, cả phòng tất bật trang điểm cho cô dâu.
-”Uốn tóc cho quần thêm nữa!..”

....

Đợi đến khi mọi chuyện đã xong, Bạch Tử Ngạn cùng Tổ Uyên ra ngoài tiếp khách.

Có một cặp đi vào, trông họ thật xứng đôi. Đến khi họ đi đến gần, Tổ Uyên mới giật mình.

- "Uyển nhi!" - cô nói.

Lâm Uyển Nhi nghe thấy tiếng gọi, liền nhìn thấy người em lâu ngày không gặp. Cô chạy lên, ôm lấy Tổ Uyên.

- "Tổ Uyên, sao em lại biệt tích vậy hả? Chị tìm em mãi mà không thấy?" - Lâm Uyển Nhi không vui nói.

- "Em có chút chuyện! Chị có thể đừng can thiệp được không hả?" - Tổ Uyên cười.

Hoắc Gia Quân ở sau lúc này mới tiến vào.

- "Tiểu Ngạn! Cuối cùng thì cậu đã chịu lên xe hoa!" - Anh vỗ vai hân.

- "Đừng có gọi tôi như vậy! Đồ chết tiệt này!" - Bạch Tử Ngạn nói.

- "Ồ! Dù sao xin chúc mừng người anh em!" - Hoắc Gia Quân cười lớn, dặt tay Uyển nhi đi vào.

Lâm Uyển Nhi một màn không hiểu, cứ thần thờ bị kéo đi.

Tổ Uyên trong lòng rất hạnh phúc! Cô ngược lên nhìn hân, từ nay cô sẽ sống thật vui vẻ sao?

Mãi suy nghĩ không thấy hai người đang lại gần.

Người đàn ông khí thế lạnh lùng, tản ra sự nguy hiểm dặt tay một cô gái trông thật yếu ớt, đôi mắt buồn làm người ta chỉ muốn nâng niu trong lòng bàn tay.

- "Ngạn! Hôm nay tôi đến để chung vui cùng cậu!" - người đàn ông nhếch môi.

- "Hừ! Cậu đi tắm hơi như vậy? Bây giờ mới chịu nhớ đến mình?" - Bạch Tử Ngạn cười.

Hân chính là Lãnh Bắc Thần, nổi tiếng trong giới kinh doanh. Đồng thời làm chủ một tổ chức bí mật nổi tiếng. Còn trẻ nhưng gia tài của hân so với Bạch Tử Ngạn và Hoắc Gia Quân còn "khủng" hơn. Cũng chính là anh em lâu năm của hai người kia.

- "Dù vậy nhưng ngày cưới của cậu! Người làm bạn như tôi không thể không tới!" - Lãnh Bắc Thần nói.

Bạch Tử Ngạn chuyển tầm mắt sang cô gái đang đứng sau Lãnh Bắc Thần. Trông cô ta thật giống với Tổ Uyên ngày trước. Chỉ có điều ánh mắt tuyệt vọng đầy bi ai so với Tổ Uyên thì hơn rất nhiều. Chậc chậc! Xem ra người bạn của anh dạy dỗ hơi quá rồi.

Tổ Uyên một bên chỉ nhìn qua người đàn ông, nhưng lại bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của cô gái. Cô mặc chiếc đầm trắng, tôn lên làn da trắng mịn. Chỉ muốn tới gần ôm chặt cô ấy vào lòng. (Đến Tổ Uyên cũng phải mê < > chị = " " này = " " sẽ = " " là = " " nữ = " " trong = " " bộ = " " chn = " " sắp = " " >

Lãnh Bắc Thần nói chuyện với Bạch Tử Ngạn xong, quay ra cười nhẹ với Tổ Uyên rồi dắt cô gái nhỏ kia vào.

Dù cô ấy đã đi xa rồi nhưng Tổ Uyên vẫn nhìn theo.

...

Có rất nhiều khách tới tham dự! Mãi cô và hân mới tiếp hết khách.

Giờ đây mọi người chỉ ngược mắt lên khán đài..

Một đôi nam nữ dùng ánh mắt trêu mến nhìn đối phương..

- "Tổ Uyên! Con có nguyện ý lấy Bạch Tử Ngạn. Dù cuối đời cũng không xa lìa?" - cha sứ nói.

- "Con nguyện ý!" - cô mỉm cười!

- "Bạch Tử Ngạn! Con có nguyện ý lấy Tổ Uyên? Dù cuối đời cũng không chia lìa?"

- "Con nguyện ý!" - hân say đắm nhìn cô.

- "Ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng.!" - cha sứ đẩy kính, mỉm cười.

Mọi người ở dưới đều đồng loạt vỗ tay.

Tổ Uyên muốn đi trang điểm lại một chút,cô nói lại với Bạch Tử Ngạn rồi hướng tới phòng trang điểm.

-”Buông ra!”-giọng nói nhỏ nhẹ,yếu ớt phát ra.

Tổ Uyên đứng núp sau tường,nhìn thấy chính là Lãnh Bắc Thần cùng cô gái đó đang tranh cãi.

-”Ý Nhi!Em có biết tại sao tôi đặt tên em là vậy không?Rất đơn giản vì nghĩa của nó là một vật rất nhỏ bé,đáng yêu.Vậy nên em chính là để tôi cưng chiều,yêu thương em.Nhưng em lại dám không nghe lời?muốn phẩm kháng tôi?Hừm?”-hắn nhếch môi,ngịch lộn tóc của cô.

-”Nhưng người anh yêu không phải là tôi!Tại sao còn không buông tha cho tôi chứ?”-cô gái tên Lãnh Ý Nhi nói,khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Tổ Uyên phần nào ngộ ra,hắn cùng cô gái kia có quan hệ cha con nuôi.Giống cô với Bạch Tử Ngạn vậy.

Thấy mình không nên can thiệp,cô liền rời khỏi đó.

....

Hôn lễ cuối cùng cũng kết thúc,cô và Bạch Tử Ngạn hiện giờ đang trên máy bay,đi hưởng tuần trăng mật!Còn cậu bé Tử Vũ đã giao cho ông bà nội trông chừng.

-”Ngạn!Anh có yêu em không?”-Tổ Uyên nhẹ giọng hỏi.

-”Bé ngốc!Nếu không,giờ này em còn ngồi đây được sao?”-hắn yêu chiều nói.

-”Anh hận em không?”-cô lại hỏi.

-”Từ 3 năm trước?Nó đã không còn trong tâm trí của anh!”-Bạch Tử Ngạn vuốt tóc cô.

-”Vậy sau này,một nhà ba người chúng ta sẽ thật hạnh phúc chứ?”-cô nhìn hắn.

-”Đúng!Anh sẽ làm cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian!”

-”Ngạn,em yêu anh!”-Tổ Uyên hôn lên môi hắn.

-”Anh cũng yêu em!”-Bạch Tử Ngạn hôn đáp trả cô.

Liệu là lúc đến nơi,một trận hoan ái sẽ diễn ra đến điên cuồng.

TOÀN VĂN HOÀN.

Mình xin cảm ơn các bạn đã đồng hành trong tgian qua.Khi nào rảnh mình sẽ viết thêm ngoại truyện.Hiện tại mình muốn giới thiệu đến các bạn một câu chuyện mới,đó là ”Tình yêu xen thù hận.”

Nói về câu chuyện tình cảm của Lãnh Bắc Thần và Lãnh Ý Nhi.Đây là một câu chuyện ngược, và HE.Vì mình thích thể loại cha nuôi-con gái nuôi nên câu chuyện này cũng sẽ là cha con nuôi nhé.Mong các bạn đón xem.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi-bien-thai>